VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2010. gada 30. septembrī *

Lieta T-85/09

Yassin Abdullah Kadi, ar dzīvesvietu Džedahā [*Jeddah*] (Saūda Arābija), ko pārstāv D. Andersons [*D. Anderson*], *QC*, M. Lestere [*M. Lester*], *barrister*, un G. Mārtins [*G. Martin*], *solicitor*,

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja P. Hečs [*P. Hetsch*], P. Ālto [*P. Aalto*] un F. Hofmeisters [*F. Hoffmeister*], pēc tam — P. Hečs, F. Hofmeisters un E. Pāsivirta [*E. Paasivirta*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv M. Bišops [*M. Bishop*], E. Finegana [*E. Finnegan*] un R. Šostaks [*R. Szostak*], pārstāvji,

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un L. Bitels [*L. Butel*], pārstāvji,

un

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv S. Behzadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*] un E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*], pārstāves, kurām palīdz D. Bērds [*D. Beard*], *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2008. gada 28. novembra Regulu (EK) Nr. 1190/2008, ar kuru 101. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas

saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban* (OV L 322, 25. lpp.), tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*] un J. Švarcs [*J. Schwarcz*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 17. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas un tiesvedības priekšvēsture

1 Detalizēts tiesvedības priekšvēstures un atbilstošo tiesību normu izklāsts ir sniegts 3.–45. punktā Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumā apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija

(Krājums, I-6351. lpp.; turpmāk tekstā — "Tiesas spriedums lietā *Kadi*"), kurš ir taisīts par apelāciju, kas celta par Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedumu lietā T-315/01 *Kadi*/Padome un Komisija (Krājums, II-3649. lpp.; turpmāk tekstā — "Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Kadi*"), kurš tika pasludināts par prasītāja, Jasina Abdullā Kadi [*Yassin Abdullah Kadi*], prasību atcelt Padomes 2002. gada 27. maija Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecina uz Afganistānas *Taliban* naudas līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV L 139, 9. lpp.), tiktāl, ciktāl tas uz viņu attiecas.

2 Šajā spriedumā atbilstošās tiesību normas un tiesvedības priekšvēsturi var īsi rezumēt šādi.

Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūti un EK līgums

3 Apvienoto Nāciju Organizācijas [turpmāk tekstā — "ANO"] Statūti tika parakstīti 1945. gada 26. jūnijā Sanfrancisko (ASV) Otrā pasaules kara beigās. Tās preambulā ir iekļauta ANO tautu apņemšanās atbrīvot nākamās paaudzes no kara posta, no jauna apstiprināt ticību cilvēka pamattiesībām un radīt apstākļus, kuros var tikt ievērots taisnīgums un cieņa pret pienākumiem, kas izriet no līgumiem un citiem starptautisko tiesību avotiem. Saskaņā ar šo statūtu 1. pantu ANO mērķi tostarp ir uzturēt starptautisko mieru un drošību un šā mērķa labad veikt efektīvus kolektīvus pasākumus miera apdraudējuma nepieļaušanai un novēršanai, kā arī veicināt un attīstīt cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanu.

4 Saskaņā ar ANO Statūtu 24. panta 1. punktu ANO Drošības padomei (turpmāk tekstā — "Drošības padome") ir uzlikta galvenā atbildība par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu. Saskaņā ar minēto statūtu 25. pantu ANO dalībvalstis piekrīt saskaņā ar šiem statūtiem pieņemt un piemērot Drošības padomes lēmumus.

5 ANO Statūtu VII nodaļā ir noteikts, kā rīkoties miera apdraudēšanas, miera pārkāpumu un agresijas aktu gadījumā. Šīs nodaļas sākumā, 39. pantā, ir noteikts, ka Drošības padome konstatē šādu apdraudējumu un iesaka vai lemj par to, kādi pasākumi saskaņā ar 41. un 42. pantu ir jāveic starptautiskā miera un drošības uzturēšanai vai atjaunošanai. Saskaņā ar ANO Statūtu 41. pantu Drošības padome var izlemt, kādi ar bruņota spēka lietošanu nesaistīti pasākumi ir jāveic tās lēmumu īstenošanai, un var prasīt no ANO dalībvalstīm šo pasākumu izpildi.

6 Atbilstoši ANO Statūtu 48. panta 2. punktam Drošības padomes lēmumus attiecībā uz starptautiskā miera un drošības uzturēšanu ANO dalībvalstis pilda tieši, kā arī darbodamās attiecīgajās starptautiskajās organizācijās, kuru dalībvalstis tās ir.

7 Šo pašu statūtu 103. pantā ir teikts, ka gadījumā, ja ANO dalībvalsts pienākumi saskaņā ar šiem statūtiem izrādīsies pretrunā jebkāda cita starptautiska nolīguma pienākumiem, lielāks spēks ir pienākumiem, kas noteikti šajos statūtos.

8 Saskaņā ar EKL 307. panta (redakcijā pēc grozījumiem — LESD 351. pants) pirmās daļas noteikumiem "šis Līgums neietekmē tiesības un pienākumus, ko uzliek nolīgumi, kurus pirms 1958. gada 1. janvāra un — attiecībā uz kandidātvalstīm — pirms to

pievienošanās dienas viena vai vairākas dalībvalstis, no vienas puses, noslēgušas ar vienu vai vairākām trešām valstīm, no otras puses".

9 Saskaņā ar EKL 297. pantu (redakcijā pēc grozījumiem — LESD 347. pants) "dalībvalstis savā starpā apspriežas par to, kādus kopīgus līdzekļus izmantot kopējā tirgus aizsardzībai pret pasākumiem, kas kādai dalībvalstij būtu jāveic [..], šai valstij pildot pienākumus, ko tā uzņēmusies, lai uzturētu mieru un starptautisku drošību".

Drošības padomes pasākumi pret starptautisko terorismu

10 Kopš 1990. gadu beigām un arī pēc 2001. gada 11. septembra terora aktiem Ņujorkā, Vašingtonā un Pensilvānijā (ASV) Drošības padome izmantoja savas pilnvaras atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai, lai, izmantojot visus līdzekļus, kas atbilst minētajiem statūtiem un starptautiskajām tiesībām, cīnītos pret terora aktu draudiem starptautiskajam mieram un drošībai.

11 Tādējādi 1999. gada 15. oktobrī, atbildot uz atentātiem pret Amerikas vēstniecību Nairobi (Kenija) un Dāresalāmā (Tanzānija), Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1267 (1999), kuras 4. panta b) apakšpunktā ir noteikts, ka visām valstīm ir tostarp jāiesaldē Afganistānas *Taliban* līdzekļi un citi finanšu resursi tādēļ, ka ar tiem tiek atbalstīts Osama Bin Ladens.

12 Šīs rezolūcijas 6. punktā Drošības padome nolēma izveidot Drošības padomes komiteju (turpmāk tekstā — "Sankciju komiteja", ko parasti sauc arī par "Komiteju 1267"), kuru veido visi tās dalībnieki un kas ir pilnvarota tostarp nodrošināt, ka valstis piemēro šīs regulas 4. punktā noteiktos pasākumus.

13 Drošības padomes 2000. gada 19. decembra Rezolūcija 1333 (2000) ir ievērojami paplašinājusi un pastiprinājusi šo ierobežojošo pasākumu sistēmu, kas sākotnēji bija vērsti tikai pret *Taliban*. Tādējādi tās 8. punkta c) apakšpunktā ir tostarp noteikts, ka visām valstīm ir nekavējoties jāiesaldē naudas līdzekļi un citi finanšu resursi, kas pieder Osamam Bin Ladenam un viņa sabiedrotajām personām un organizācijām, kuras ir identificējusi Sankciju komiteja, un jānodrošina, ka nekādi naudas līdzekļi un citi finanšu resursi netiek nodoti vai izlietoti par labu Osamam Bin Ladenam vai tā sabiedrotajiem, ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*.

14 Pēc Rezolūcijas 1333 (2000) tika pieņemta virkne citu Drošības padomes rezolūciju, ar kurām tika grozīta, pastiprināta un atjaunota to ierobežojošo pasākumu sistēma, kas attiecas uz Osamu Bin Ladenu, organizāciju *Al-Qaida*, *Taliban* un to sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām. Runa tostarp ir par 2002. gada 16. janvāra Rezolūciju 1390 (2002), 2003. gada 17. janvāra Rezolūciju 1455 (2003), 2004. gada 30. janvāra Rezolūciju 1526 (2004), 2005. gada 29. jūlija Rezolūciju 1617 (2005), 2006. gada 22. decembra Rezolūciju 1735 (2006), 2008. gada 30. jūnija Rezolūciju 1822 (2008) un 2009. gada 17. decembra Rezolūciju 1904 (2009). Visas šīs saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas *inter alia* uzliek visām ANO dalībvalstīm pienākumu iesaldēt jebkuras Osamas Bin Ladena, *Al-Qaida* vai *Taliban* sabiedrotās personas vai organizācijas, ko noteikusi Sankciju komiteja, naudas līdzekļus un citus saimnieciskos resursus.

15 Papildus uzraudzībai pār to, kā šos ierobežojošos pasākumus piemēro valstis, Sankciju komiteja uz šo brīdi ir izveidojusi to personu un organizāciju sarakstu kopsavilkuma formā (turpmāk tekstā — "Sankciju komitejas saraksts"), kuru līdzekļi un citi saimnieciskie resursi ir iesaldējami atbilstoši iepriekš minētajām Drošības padomes rezolūcijām. Valstis var lūgt Sankciju komiteju pievienot šim sarakstam noteiktus vārdus.

Sankciju komiteja izskata arī atbilstoši Drošības padomes Rezolūcijai 1452 (2002) iesniegtos pieteikumus par vārdu svītrošanu no minētā saraksta, kā arī pieteikumus par atkāpes piemērošanu no pienākuma iesaldēt aktīvus. Šim nolūkam īstenojamās procedūras šobrīd ir noteiktas, pirmkārt, Rezolūcijās 1735 (2006), 1822 (2008) un 1904 (2009) un, otrkārt, Sankciju komitejas izstrādātajās direktīvās, kas reglamentē Sankciju komitejas darbību.

16 Saskaņā ar Rezolūcijas 1735 (2006) 5. punktu valstīm, piedāvājot Sankciju komitejai iekļaut tās sarakstā noteiktus vārdus, ir jāiesniedz pamatojuma izklāsts, attiecīgajā dokumentā iekļaujot iespējami detalizētāku iekļaušanas lūguma iemeslu izklāstu, tostarp: i) visus faktus, kas precīzi ļauj noteikt, ka persona vai organizācija atbilst noteiktajiem kritērijiem; ii) informācijas veidu un iii) visu informāciju vai attaisnojuma dokumentus, kas var tikt iesniegti. Saskaņā ar šīs pašas rezolūcijas 6. punktu pieteikuma par iekļaušanu sarakstā iesniegšanas brīdī valstīm ir jāprecizē, kādu dokumentā iekļauto informāciju drīkst publiskot, nosūtot paziņojumu personai vai organizācijai, kuras vārds ir iekļauts Sankciju komitejas sarakstā, un kādu informāciju var atklāt valstīm pēc to pieprasījuma.

17 Saistībā ar apņemšanos nodrošināt, ka personu un organizāciju iekļaušanai Sankciju komitejas sarakstā un to svītrošanai no tā, kā arī atkāpju piešķiršanai humānu apsvērumu dēļ tiek izmantotas taisnīgas un skaidras procedūras, Drošības padome papildus 2006. gada 19. decembrī pieņēma Rezolūciju 1730 (2006), kurā tā lūdza ANO ģenerālsekretāram izveidot Drošības padomei pakārtotu struktūrvienību sekretariāta dienestā — kontaktpunktu, kas būtu pilnvarots saņemt pieteikumus par svītrošanu no saraksta un pildīt minētās rezolūcijas pielikumā aprakstītos pienākumus (turpmāk tekstā — "kontaktpunkts"). Turpmāk personas, kas vēlas iesniegt pieteikumu par

svītrošanu no saraksta, to var izdarīt ar kontaktpunkta starpniecību saskaņā ar Rezolūcijā 1730 (2006) un tās pielikumā aprakstīto procedūru vai ar dzīvesvietas vai pilsonības valsts starpniecību. Ar 2007. gada 30. marta vēstuli (S/2007/178) ANO ģenerālsekretārs paziņoja Drošības padomes priekšsēdētājam, ka ir izveidots kontaktpunkts pieteikumu par svītrošanu no saraksta izskatīšanai.

18 Rezolūcijas 1822 (2008) preambulā, kas ar šo prasību apstrīdētā akta pieņemšanas dienā bija atbilstošā rezolūcija, Drošības padome atkārtoti apstiprina, ka terorisms visās tā formās un izpausmēs ir lielākais drauds mieram un drošībai, atkārto, ka nosoda *Al-Qaida* tīklu, Osamu Bin Ladenu, *Taliban* un citas to sabiedrotās personas, grupas, uzņēmumus un organizācijas, uzstāj, ka terorisms var tikt apkarots, tikai pateicoties ilgstošai un visaptverošai pieejai, kas balstīta uz visu valstu un starptautisko un reģionālo organizāciju dalību un sadarbību, uzsver vajadzību kārtīgi īstenot šīs rezolūcijas 1. punktā paredzētos pasākumus, tomēr norāda arī uz grūtībām, ar kurām ir jāsaskaras, īstenojot šos pasākumus, atzīstot valstu un Sankciju komitejas pieliktās pūles, lai nodrošinātu, ka šīs taisnīgās un skaidrās procedūras tiek veiktas, lai attiecīgās personas tiktu iekļautas Sankciju komitejas sarakstā un svītrotas no tā, un atzinīgi vērtējot kontaktpunkta izveidi. Šajā pašā preambulā ir atkārtoti apstiprināts, ka attiecīgie pasākumi ir preventīvi un neatkarīgi no valstu krimināltiesību noteikumiem.

19 Rezolūcijas 1822 (2008) 1. punktā ir paredzēts saglabāt ierobežojošos pasākumus, kas izriet no jau iepriekš pieņemtajām Rezolūcijām 1267 (1999), 1333 (2000) un 1390 (2002). Šīs rezolūcijas 8. punktā ir atkārtoti apstiprināts pienākums visām valstīm īstenot un ievērot 1. punktā paredzētos pasākumus, un lūgts, lai visas valstis divkāršotu pūles šajā ziņā. Šīs pašas rezolūcijas 9.–18., 19.–23. un 24.–26. punkts attiecīgi attiecas uz iekļaušanas Sankciju komitejas sarakstā, svītrošanas no tā, kā arī šī saraksta pārskatīšanas un atjaunināšanas procedūrām.

20 Attiecībā uz iekļaušanas sarakstā procedūru Drošības padome Rezolūcijas 1822 (2008) 12. punktā atkārtoti apstiprina, ka valstīm, piedāvājot Sankciju komitejai iekļaut kādu vārdu sarakstā, ir jāizpilda Rezolūcijas 1735 (2006) 5. punkta prasības un jāiesniedz detalizēts pamatojuma izklāsts, un turklāt nolemj, ka valstīm attiecībā uz katru pieteikumu par iekļaušanu sarakstā ir jāprecizē, kādu atbilstošā dokumenta informāciju var publiskot, tostarp, lai Sankciju komiteja varētu izstrādāt kopsavilkumu, kas aprakstīts 13. punktā, vai brīdināt vai informēt personu vai organizāciju, kuras vārds ir iekļauts sarakstā. Šīs pašas rezolūcijas 13. punktā ir arī paredzēts, pirmkārt, ka Sankciju komiteja, pievienojot vārdu savam sarakstam, sadarbojoties ar valsti, kas ir iesniegusi atbilstošo pieteikumu par iekļaušanu sarakstā, savā tīmekļa vietnē publicē "iekļaušanas sarakstā pamatojuma kopsavilkumu" un, otrkārt, ka šī komiteja, sadarbojoties ar valstīm, kas ir iesniegušas atbilstošos pieteikumus par iekļaušanu sarakstā, cenšas pirms šīs pašas rezolūcijas pieņemšanas savā tīmekļa vietnē publicēt "pirms iekļaušanas sarakstā pastāvošā pamatojuma kopsavilkumu". Šīs pašas rezolūcijas 17. punktā ir paredzēts, ka attiecīgajām valstīm ir jāveic visi iespējamie pasākumi, kas atbilst iekšējām tiesībām un praksei, lai laikus paziņotu un informētu attiecīgo personu vai organizāciju par tās vārda iekļaušanu Sankciju komitejas sarakstā un pievienotu šim paziņojumam publiskojamās dokumenta informācijas, informācijas par iekļaušanas sarakstā iemesliem, kuri ir norādīti Sankciju komitejas tīmekļa vietnē, iekļaušanas sarakstā seku, kas izriet no atbilstošās rezolūcijas, apraksta, informācijas par kārtību, kādā Sankciju komiteja izskata pieteikumus par svītrošanu no tās saraksta, un informācijas par atkāpju piemērošanas iespējām kopiju.

21 Attiecībā uz svītrošanas no saraksta procedūru Rezolūcijas 1822 (2008) 19. punktā ir atgādināts, ka Sankciju komitejas sarakstā iekļautās personas, grupas, uzņēmumi un organizācijas pieteikumu par svītrošanu no saraksta var iesniegt tieši kontaktpunktā. Saskaņā ar šīs rezolūcijas 21. punktu Sankciju komiteja ir pilnvarota saskaņā ar savām direktīvām izskatīt pieteikumus par to *Al-Qaida* vai *Taliban* biedru, vai *Al-Qaida*, Osamas Bin Ladena vai *Taliban* sabiedroto vārdu svītrošanu no saraksta, kuri vairs neatbilst atbilstošajā rezolūcijā noteiktajiem kritērijiem.

22 Rezolūcijas 1904 (2009) preambulā ir uzsvērts, ka sankcijas ir būtisks ANO Statūtos paredzēts instruments starptautiskā miera un drošības uzturēšanai un atjaunošanai, tāpat kā nepieciešamība kārtīgi īstenot šīs rezolūcijas 1. punktā paredzētos pasākumus. Tajā ir precizēts, ka Drošības padome ņem vērā tiesību sistēmas un citas grūtības, ar kurām ir jāsastopas valstīm, īstenojot minētajā 1. punktā paredzētos pasākumus, atzinīgi vērtē uzlabotās Sankciju komitejas procedūras un izsaka nodomu turpināt īstenot šīs taisnīgās un pārskatāmās procedūras.

23 Rezolūcijas 1904 (2009) 1. punktā ir paredzēts saglabāt ierobežojošos pasākumus, kas izriet no jau iepriekš pieņemtajām Rezolūcijām 1267 (1999), 1333 (2000) un 1390 (2002). Šīs rezolūcijas 8.–19., 20.–27. un 28.–32. punkts attiecīgi attiecas uz iekļaušanas Sankciju komitejas sarakstā, svītrošanas no tā, kā arī šī saraksta pārskatīšanas un atjaunināšanas procedūrām.

24 Attiecībā uz iekļaušanas sarakstā procedūru Drošības padome Rezolūcijas 1904 (2009) 11. punktā atkārtoti apstiprina, ka valstīm, piedāvājot Sankciju komitejai iekļaut kādu vārdu sarakstā, ir jāizpilda Rezolūcijas 1735 (2006) 5. punkta un Rezolūcijas 1822 (2008) 12. punkta prasības un jāiesniedz detalizēts pamatojuma izklāsts, un turklāt nolemj, ka pamatojuma izklāsts var tikt publiskots pēc pieprasījuma, izņemot informāciju, ko dalībvalsts uzskata par konfidenciālu, un var būt pamats 14. punktā aprakstītā iekļaušanas sarakstā pamatojuma kopsavilkuma izstrādei.

25 Attiecībā uz svītrošanas procedūru, kā precizēts Rezolūcijas 1904 (2009) 20. punktā, Drošības padome nolemj, ka, izskatot pieteikumus par svītrošanu no Sankciju

komitejas saraksta, tai palīdzēs "ombuda birojs", kas sākotnēji tiks izveidots uz 18 mēnešiem no šīs rezolūcijas pieņemšanas dienas, tā lūdz ANO ģenerālsekretāru, cieši konsultējoties ar Sankciju komiteju, iecelt eminentu personu ar augstu morālu stāju, kas pazīstama ar savu objektivitāti un godīgumu un kam būtu augsta kvalifikācija un pieredze, kas vajadzīga atbilstošajā jomā (tiesības, cilvēktiesības, terorisma apkarošana, sankcijas utt.), lai pildītu ombuda funkcijas, kura mandāts ir noteikts minētās rezolūcijas II pielikumā, un turklāt nolemj, ka ombuds pildīs savas funkcijas pilnīgi neatkarīgi un objektīvi, nemeklējot un nesaņemot norādījumus ne no vienas valdības. Kā norādīts minētās rezolūcijas 21. punktā, Drošības padome nolemj, ka pēc ombuda iecelšanas saskaņā ar šīs rezolūcijas II pielikumā noteikto kārtību ombuda birojs saņems to personu un organizāciju pieteikumus, kuras vēlas tikt svītrotas no Sankciju komitejas saraksta, un ka pēc ombuda iecelšanas kontaktpunkta mehānisms vairs šādus pieteikumus nesaņems. Šīs pašas rezolūcijas 22. punktā ir paredzēts, ka Sankciju komiteja ir pilnvarota turpināt saskaņā ar savām direktīvām izskatīt pieteikumus par svītrošanu. Minētās rezolūcijas 25. punktā Drošības padome iedrošina Sankciju komiteju, izskatot pieteikumus par svītrošanu no saraksta, pienācīgi ņemt vērā iekļaušanas sarakstā izcelsmes valsts, kā arī dzīvesvietas, pilsonības vai reģistrācijas valsts viedokli un lūdz Sankciju komitejas locekļus darīt visu iespējamo, lai jebkurš iebildums pret minētajiem pieteikumiem par svītrošanu no saraksta tiktu pamatots.

26 Rezolūcijas 1904 (2009) II pielikumā ir noteikti uzdevumi, ko ombuds ir pilnvarots izpildīt saskaņā ar šīs rezolūcijas 20. punktu, saņemot pieteikumu par svītrošanu no saraksta. Šie uzdevumi ir iedalāmi informācijas ievākšanas no attiecīgās valsts posmā un apspriedes posmā, kurā var tikt uzsākts dialogs ar prasītāju. Šo abu posmu beigās ombuds izstrādā un nosūta Sankciju komitejai "visaptverošu ziņojumu". Tad Sankciju komiteja ar ombuda palīdzību izskata pieteikumu par svītrošanu no saraksta un šī vērtējuma beigās izlemj, vai apmierināt pieteikumu par svītrošanu no saraksta.

27 2010. gada 7. jūnijā ANO ģenerālsekretāra oficiālais pārstāvis paziņoja, ka ANO ģenerālsekretārs ombuda amatā ieceļ Kimberliju Prostu [*Kimberly Prost*], Kanādas tiesnesi *ad litem* Starptautiskajā Kara noziegumu tribunālā bijušajai Dienvidslāvijai.

28 Tā kā Eiropas Savienības dalībvalstis, kas apvienotas Padomē, dažādajās kopējās nostājās, kas pieņemtas kopējās ārlietu un drošības politikas (KĀDP) ietvaros, uzskatīja, ka ir vajadzīga Eiropas Kopienas rīcība, lai īstenotu iepriekš minētās Drošības padomes rezolūcijas, Padome secīgi pieņēma *inter alia* Padomes 2000. gada 14. februāra Regulu (EK) Nr. 337/2000 par lidojumu aizliegumu un naudas līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu attiecībā uz Afganistānas *Taliban* (OV L 43, 1. lpp.), 2001. gada 6. marta Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecina uz Afganistānas *Taliban* naudas līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu, un atceļ Regulu Nr. 337/2000 (OV L 67, 1. lpp.), un Regulu Nr. 881/2002.

29 Šajās pēdējās divās minētajās regulās ir *inter alia* paredzēts iesaldēt naudas līdzekļus un citus saimnieciskos resursus, kas pieder Sankciju komitejas norādītajām un šo regulu I pielikumā identificētajām personām, grupām un organizācijām. Eiropas Komisija ir pilnvarota grozīt vai papildināt minēto sarakstu I pielikumā, pamatojoties uz Drošības padomes vai Sankciju komitejas lēmumiem. Šajā nolūkā veicamā procedūra pēc Tiesas sprieduma lietā *Kadi* tika pārskatīta Padomes 2009. gada 22. decembra Regulā (ES) Nr. 1286/2009, ar ko groza Regulu Nr. 881/2002 (OV L 346, 42. lpp.).

30 2001. gada 17. oktobrī Sankciju komiteja publicēja *addendum* tās sarakstam, iekļaudama arī prasītāja, kurš tika identificēts kā Osamas Bin Ladena sabiedrotā persona, vārdu.

31 Ar Komisijas 2001. gada 19. oktobra Regulu (EK) Nr. 2062/2001, ar kuru trešo reizi groza Regulu Nr. 467/2001 (OV L 277, 25. lpp.), prasītāja vārds kopā ar citiem tika pievienots minētās regulas I pielikumā. Turpinājumā Regulas Nr. 881/2002 pieņemšanas laikā prasītāja vārds tika iekļauts šīs regulas I pielikumā.

32 Vienlaikus ar iepriekš aprakstīto sankciju sistēmu, kas attiecas tikai uz personām un organizācijām, ko *inter alia* Sankciju komiteja norādījusi kā tādas, kas ir saistītas ar Osamu Bin Ladenu, organizāciju *Al-Qaida* un *Taliban*, pastāv plašāka sankciju sistēma, kas ir paredzēta Drošības padomes 2001. gada 28. septembra Rezolūcijā 1373 (2001), ar ko nosaka stratēģiju terorisma, un it īpaši tā finansēšanas, apkarošanai, izmantojot visus iespējamos līdzekļus, un kas arī tika pieņemta, atbildot uz teroristu 2001. gada 11. septembra atentātiem.

33 Šīs rezolūcijas 1. punkta c) apakšpunktā ir *inter alia* noteikts, ka visām valstīm ir nekavējoties jāiesaldē līdzekļi un citi finanšu īpašumi, kas pieder personām, kuras izdara vai mēģina izdarīt terora aktus, atvieglo to izpildi vai tajos piedalās, šīm personām piederošām vai kontrolētām organizācijām un personām un organizācijām, kuras rīkojas to vārdā vai pēc to norādījumiem. Šo personu vai organizāciju identificēšana tomēr ir atstāta pilnīgā valstu rīcībā.

34 Uzskatīdama, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu šo Drošības padomes rezolūciju, Padome *inter alia* pieņēma, pirmkārt, 2001. gada 27. decembra Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņai pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.) un, otrkārt, 2001. gada 27. decembra Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp., labojums OV 2010, L 52, 58. lpp.).

35 Šajos tiesību aktos arī ir paredzēts, ka ir jāiesaldē līdzekļi un citi saimnieciskie resursi, kas pieder personām, grupām un organizācijām, kuras ir iesaistītas terora aktos un kuras ir identificējusi pati Padome, un kuru vārdi ir iekļauti pielikumā esošajā sarakstā, kurš regulāri tiek pārskatīts, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiāliem, kas norāda uz to, ka kompetentā iestāde, parasti — tiesa, ir pieņēmusi lēmumu attiecībā uz norādītajām personām, grupām un organizācijām, ka runa ir par izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu par terora aktu vai tā mēģinājumu, vai līdzdalību tajā, vai šāda akta atvieglošanu, kas balstīta uz pierādījumiem vai nopietnām un ticamām norādēm, vai ka runa ir par notiesāšanu par šādiem faktiem.

36 Atbilstoši *United Kingdom Supreme Court* (Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa) 2010. gada 27. janvāra spriedumam lietā *Her Majesty's Treasury (Respondent* [atbildētāja]*)* pret *Mohammed Jabar Ahmed and Others (Appellants* [apelācijas sūdzības iesniedzēji]*), Her Majesty's Treasury (Respondent)* pret *Mohammed al-Ghabra (Appellant) and R (on the application of Hani El Sayed Sabaei Youssef) (Respondent)* pret *Her Majesty's Treasury (Appellant)* [2010] *UKSC 2* (turpmāk tekstā — "*UK Supreme Court* spriedums lietā *Ahmed* u.c."*,* 22. punkts) no Savienības dalībvalstu Sankciju komitejai iesniegtajiem ziņojumiem izriet, ka 11 no 27 dalībvalstīm pamatojas tikai uz Regulu Nr. 881/2002, lai izpildītu savus pienākumus saskaņā ar Rezolūciju 1333 (2000). Pārējās 16 dalībvalstis ir pieņēmušas papildu tiesību aktus, lai minēto rezolūciju tieši ieviestu valsts tiesībās, un tādējādi tie līdzpastāv Regulai Nr. 881/2002.

Pirmās instances tiesas un Tiesas spriedumi lietā *Kadi*

37 2001. gada 18. decembrī prasītājs vērsās Pirmās instances tiesā ar prasību atcelt Regulas Nr. 467/2001 un Nr. 2062/2001 tiktāl, ciktāl šie tiesību akti uz viņu attiecas, proti, tādēļ, ka ar tiem esot pārkāptas viņa tiesības tikt uzklausītam, kā arī tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un ka ar tiem tiekot nesamērīgi apdraudētas viņa tiesības

uz īpašumu. Šīs prasības priekšmets vēlāk tika grozīts tādējādi, lai tas attiektos uz Regulas Nr. 881/2002 atcelšanu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju.

38 Ar 2005. gada 21. septembrī pasludināto spriedumu lietā *Kadi* Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību. Pirmās instances tiesa būtībā nosprieda, ka no principiem, kas regulē attiecības starp starptautisko tiesību sistēmu, kura izriet no ANO, un Kopienu tiesību sistēmu, izriet, ka, tā kā Regulas Nr. 881/2002 mērķis ir īstenot atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju, nepieļaujot šajā sakarā nekādu rīcības brīvību, tā nevar tikt pārbaudīta tiesā attiecībā uz tās iekšējo tiesiskumu, izņemot tās atbilstības *jus cogens* normām pārbaudi, un tādējādi tai, ievērojot šādu nosacījumu, ir imunitāte pret tiesas pārbaudi (skat. arī Tiesas 2009. gada 3. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-399/06 P un C-403/06 *Hassan* un *Ayadi*/Padome un Komisija, Krājums, I-11393. lpp.; turpmāk tekstā — "Tiesas spriedums lietā *Hassan*", 69. punkts).

39 Tādējādi spriedumā lietā *Kadi* Pirmās instances tiesa nosprieda, ka tikai attiecībā uz *jus cogens*, kas tiek uztverts kā starptautiskā sabiedriskā kārtība, kura ir saistoša visiem starptautisko tiesību subjektiem, ieskaitot ANO iestādes, un no kuras nav iespējams atkāpties, tā var pārbaudīt Regulas Nr. 881/2002 tiesiskumu, tostarp saistībā ar pamatiem, ko prasītājs ir balstījis uz savu pamattiesību pārkāpumu (skat. arī Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 70. punkts).

40 Ar spriedumu lietā *Kadi*, kas pasludināts 2008. gada 3. septembrī, Tiesa atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Kadi* un Regulu Nr. 881/2002 tiktāl, ciktāl tā attiecās uz prasītāju.

41 Neraugoties uz ANO Statūtu 25. un 103. pantu un EKL 297. un 307. pantu un lai arī sava sprieduma lietā *Kadi* 293. punktā tā minēja, ka saistības atbilstoši ANO Statūtiem ir jāievēro, Kopienai īstenojot Drošības padomes saskaņā ar minēto statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas, Tiesa šā paša sprieduma 316. punktā apgalvoja, ka tās veiktā jebkura Kopienu tiesību akta tiesiskuma pārbaude, ņemot vērā pamattiesības, būtu jāuzskata par no EK līguma — kā patstāvīgas tiesību sistēmas, kuru starptautisks līgums, proti, šajā gadījumā paši ANO Statūti, nevar apdraudēt, — izrietošas konstitucionālas garantijas izpausmi tiesiskā sabiedrībā.

42 Tāpat sava sprieduma lietā *Kadi* 326. un 327. punktā Tiesa nosprieda, ka Pirmās instances tiesas pieņēmumā, kas kopsavilkuma veidā iepriekš izklāstīts šī sprieduma 38. un 39. punktā, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Proti, Tiesa uzskata, ka Kopienu tiesām atbilstoši tām EK līgumā piešķirtajām kompetencēm principā ir jānodrošina visu Kopienas tiesību aktu tiesiskuma pilnīga pārbaude, ņemot vērā pamattiesības, kas ir Kopienu tiesību vispārējo principu neatņemama sastāvdaļa, ieskaitot to Kopienu tiesību aktu pārbaudi — kā, piemēram, Regula Nr. 881/2002 —, kuru mērķis ir īstenot Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas (skat. arī Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 71. punkts).

43 Sava sprieduma lietā *Kadi* 328. punktā Tiesa no minētā secināja, ka, tā kā prasītāja pamati ir balstīti uz šo punktu, Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Kadi* šajā ziņā ir jāatceļ.

44 Turklāt sava sprieduma lietā *Kadi* 348. punktā Tiesa nosprieda, ka, tā kā Padome nebija nedz paziņojusi prasītājam viņa apsūdzības pierādījumus, lai pamatotu viņam piemērotos ierobežojošos pasākumus, nedz piešķīrusi viņam tiesības uzzināt par minētajiem pierādījumiem saprātīgā laikā pēc šo pasākumu piemērošanas, ieinteresētajai personai nav bijis iespējams lietderīgi paziņot savu viedokli šajā ziņā. Šajā punktā

Tiesa no minētā secināja, ka prasītāja tiesības uz aizstāvību, it īpaši tiesības tikt uzklausītam, nav ievērotas.

45 Turklāt sava sprieduma lietā *Kadi* 349. punktā Tiesa nosprieda, ka, tā kā prasītājs nav ticis informēts par viņa apsūdzības pierādījumiem un, ņemot vērā minētā sprieduma 336. un 337. punktā norādīto saistību starp tiesībām uz aizstāvību un tiesībām uz efektīvu iespēju vērsties tiesā, viņš arī nav varējis apmierinošos apstākļos aizstāvēt savas tiesības Kopienu tiesā saistībā ar minētajiem pierādījumiem, tādējādi bijis jākonstatē arī minēto tiesību uz efektīvu iespēju vērsties tiesā pārkāpums.

46 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāja iebildumiem par tiesību uz īpašumu pārkāpumu, kas esot radīts atbilstoši Regulai Nr. 881/2002 piemēroto iesaldēšanas pasākumu dēļ, Tiesa sava sprieduma lietā *Kadi* 366. punktā nosprieda, ka šajā regulā paredzētie ierobežojošie pasākumi ir tiesību uz īpašumu ierobežojums, kas principā var būt pamatots (skat. arī Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 91. punkts).

47 Tomēr šā paša sprieduma 369. un 370. punktā Tiesa secināja, ka attiecīgā gadījuma apstākļos, kad Regula Nr. 881/2002 — ciktāl tā attiecas uz prasītāju — tika pieņemta, nesniedzot prasītājam nekādas garantijas, kas viņam ļautu izklāstīt kompetentajām iestādēm savus apsvērumus, situācijā, kurā šo tiesību uz īpašumu ierobežojums bija kvalificējams kā būtisks, ņemot vērā viņam piemēroto ierobežojošo pasākumu vispārpiemērojamo raksturu un faktisko ilgumu, šo pasākumu piemērošana viņam ir nepamatots tiesību uz īpašumu ierobežojums.

48 Saskaņā ar EKL 231. pantu Tiesa saglabāja Regulas Nr. 881/2002 iedarbību uz laiku, kas nepārsniedz trīs mēnešus, lai tādējādi Padomei ļautu novērst konstatētos pārkāpumus, pienācīgi ņemot vērā attiecīgo ierobežojošo pasākumu būtisko ietekmi uz prasītāja tiesībām un brīvībām. Šajā ziņā tā norādīja, pirmkārt, ka šīs regulas atcelšana tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju, ar tūlītējām sekām varētu būtiski un neatgriezeniski apdraudēt ierobežojošo pasākumu efektivitāti, kas paredzēti šajā regulā un kas Kopienai bijuši jāīsteno, un, otrkārt, ka nevar izslēgt, ka šādu pasākumu piemērošana pēc būtības tomēr var izrādīties pamatota (Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 373.–376. punkts).

Notikumi pēc Pirmās instances tiesas un Tiesas spriedumiem lietā *Kadi*

49 Ar 2008. gada 8. septembra vēstuli Francijas pastāvīgais pārstāvis ANO, rīkodamies Savienības vārdā, lūdza Sankciju komiteju atbilstoši Rezolūcijas 1822 (2008) 13. punktam steidzami darīt pieejamu tās tīmekļa vietnē pirms prasītāja iekļaušanas sarakstā pastāvošā pamatojuma kopsavilkumu.

50 Ar 2008. gada 21. oktobra vēstuli Sankciju komitejas priekšsēdētājs nosūtīja minēto pamatojuma kopsavilkumu Francijas pastāvīgajam pārstāvim ANO, atļaujot to nosūtīt prasītājam un/vai tā advokātiem. Šā pamatojuma kopsavilkuma teksts ir šāds:

"Privātpersona Jasins Abullā Ezedins Kadi [*Yasin Abdullah Ezzedine Qadi*] [..] atbilst nosacījumiem, atbilstoši kuriem [Sankciju komiteja] to var iekļaut [sarakstā] viņa rīcības dēļ, ko veido: a) līdzdalība ar *Al-Qaida* tīklu, Osamu Bin Ladenu vai *Taliban*,

vai arī ar jebkuru vienību, filiāli vai struktūru, vai jebkuru lejupejošu grupu saistīto aktu vai darbību finansēšanā, organizēšanā, atvieglošanā, sagatavošanā vai izpildē to vārdā, labā vai to atbalstam; b) ieroču un ar tiem saistīto materiālu piegāde, pārdošana vai nodošana; c) nodarbināšana to vajadzībām; d) jebkāda cita veida atbalsts to izdarītajiem aktiem vai praktizētajām darbībām (skat. Drošības padomes Rezolūciju 1822 (2008), 2. punkts).

J. A. Kadi ir atzinis, ka ir bijis *Muwafaq* fonda līdzdibinātājs un tā darbības vadītājs. *Muwafaq* fonds ir vienmēr darbojies Afganistānas biroja [*Makhtab al-Khidamat*] (QE.M.12.01.) paspārnē, kas ir Abdullā Azama [*Abdullah Azzam*] un Osamas Bin Ladena [*Usama Muhammed Awad Bin Laden*] (QI.B.8.01.) dibināta organizācija un *Al-Qaida* priekšgājēja (QE.A.4.01.). Pēc Afganistānas biroja darbības izbeigšanas 2001. gada jūnija sākumā un tās pārņemšanas *Al-Qaida*, vairākas nevalstiskas organizācijas, kas tolaik bija viņa sabiedrotās, tostarp *Muwafaq* fonds, tāpat pievienojās *Al-Qaida*.

1992. gadā J. A. Kadi uzticēja Šafikam Bin Mohamedam Bin Mohamedam Al-Ajadi [*Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi*] (QI.A.25.01.) *Muwafaq* fonda Eiropas biroju vadību. 1990. gadu vidū Al-Ajadi vadīja arī *Muwafaq* fonda biroju Bosnijā un Hercogovinā. J. A. Kadi pieņēma Al-Ajadi darbā, pamatojoties uz rekomendāciju, ko sniedza slavenais *Al-Qaida* finansētājs Va'els Hamza Abd Al-Fatā Julaidans [*Wa'el Hamza Abd al-Fatah Julaidan*] (QI.J.79.02.), kurš 1980. gados Afganistānā cīnījies līdzās Osamam Bin Ladenam. Brīdī, kad J. A. Kadi iecēla Al-Ajadi *Muwafaq* fonda Eiropas direktora amatā, Al-Ajadi rīkojās saskaņoti ar Osamu Bin Ladenu. Al-Ajadi ieradās Afganistānā 1990. gadu sākumā, lai piedalītos paramilitārās apmācībās, vēlāk viņš devās uz Sudānu kopā ar citām personām, lai tur tiktos ar Osamu Bin Ladenu, ar kuru viņi noslēdza oficiālu vienošanos par tunisiešu uzņemšanu un apmācību. Viņi otrreiz tikās ar Osamu Bin Ladenu un panāca vienošanos par to, ka Bin Ladena sadarbības partneri Bosnijā un Hercogovinā uzņem Tunisijas izcelsmes kaujiniekus no Itālijas.

1995. gadā *Al-Gama'at al Islamiyya* vadītājs Talads Fuads Kasems [*Talad Fuad Kassem*] paziņoja, ka *Muwafaq* fonds ir sniedzis loģistikas un finansiālu atbalstu kaujinieku bataljonam Bosnijā un Hercogovinā. 1990. gadu vidū *Muwafaq* fonds sniedza finansiālu atbalstu šo kaujinieku teroristiskai darbībai, kā arī Albānijas izcelsmes ieroču kontrabandai, kas paredzēta Bosnijai un Hercogovinai. Šīs darbības finansējuma daļu nodrošināja Osama Bin Ladens.

Tāpat J. A. Kadi bija viens no galvenajiem akcionāriem *Depositna Banka*, kas bija reģistrēta Sarajevā un tagad ir slēgta, kur Al-Ajadi tāpat pildīja pienākumus un pārstāvēja J. A. Kadi intereses. Sanāksmes, kas bija veltītas atentāta pret Amerikas ēku Saūda Arābijā sagatavošanai, iespējams, notika šajā bankā.

Turklāt J. A. Kadi piederēja vairākas sabiedrības Albānijā, kuras nodeva naudas līdzekļus ekstrēmistiem vai uzticēja tiem amatus, kas viņiem ļāva kontrolēt attiecīgo sabiedrību naudas līdzekļus. Līdz pat piecām no J. A. Kadi piederošajām sabiedrībām Albānijā ir saņēmušas apgrozības līdzekļus, ko pārskaitījis Bin Ladens."

51 Turpinājumā saskaņā ar Rezolūcijas 1822 (2008) 13. punktu šis pamatojuma kopsavilkums tika publicēts arī Sankciju komitejas tīmekļa vietnē.

52 Ar 2008. gada 22. oktobra vēstuli Francijas pastāvīgais pārstāvis ANO nosūtīja šo pašu pamatojuma kopsavilkumu Komisijai, lai tā varētu izpildīt Tiesas spriedumu lietā *Kadi*.

53 2008. gada 22. oktobrī Komisija nosūtīja prasītājam vēstuli, to informējot, ka pamatojuma kopsavilkumā, ko sniedza Sankciju komiteja un kas pievienots minētajai vēstulei, precizēto iemeslu dēļ tā plāno pieņemt tiesību aktu, lai saglabātu viņa iekļaušanu Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā saskaņā ar tās 7. panta 1. punkta pirmo ievilkumu. Komisija piebilda, ka šīs vēstules mērķis ir dot prasītājam iespēju iesniegt savus apsvērumus par pamatojuma kopsavilkumā norādītajiem iemesliem un sniegt Komisijai visu, viņaprāt, atbilstošo informāciju, pirms Komisija pieņem galīgo lēmumu. Šim nolūkam viņam tika piešķirts termiņš līdz 2008. gada 10. novembrim.

54 Šai vēstulei pievienotā pamatojuma kopsavilkuma (turpmāk tekstā — "pamatojuma kopsavilkums") teksts ir identisks pamatojuma kopsavilkumam, ko nosūtīja Sankciju komiteja (skat. šī sprieduma 50. punktu).

55 Ar 2008. gada 10. novembra vēstuli prasītājs iesniedza savus apsvērumus, atbildot Komisijai. Viņš tostarp:

— lūdza Komisiju iesniegt pierādījumus pamatojuma kopsavilkumā izklāstīto apgalvojumu un pieņēmumu pamatojumam, kā arī atbilstošos dokumentus no Komisijas lietas materiāliem;

— lūdza dot otru iespēju iesniegt apsvērumus par šiem pierādījumiem pēc tam, kad tos saņems;

— mēģināja, atsaucoties uz pierādījumiem, atspēkot apgalvojumus, kas formulēti pamatojuma kopsavilkumā, tiktāl, ciktāl viņš uzskatīja, ka spēj atbildēt uz vispārīgajām apsūdzībām.

56 2008. gada 28. novembrī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 1190/2008, ar kuru 101. reizi groza Regulu Nr. 881/2002 (OV L 322, 25. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētā regula").

57 Apstrīdētās regulas preambulas 3.–6., 8. un 9. apsvēruma teksts ir šāds:

"(3) Lai izpildītu [Tiesas spriedumu lietā *Kadi*], Komisija ir paziņojusi *Kadi* kungam [pamatojuma kopsavilkumu] [..] un devusi [viņam] iespēju iesniegt apsvērumus par šiem iemesliem, lai darītu zināmu savu viedokli.

(4) Komisija ir saņēmusi *Kadi* kunga [..] apsvērumus un izskatījusi šos apsvērumus.

(5) [..] Sankciju komitejas sastādītajā to personu, grupu un organizāciju sarakstā, uz kurām būtu jāattiecina naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana, ir iekļauts *Kadi* kungs [..].

(6) Rūpīgi izskatījusi apsvērumus, kas no *Kadi* kunga saņemti 2008. gada 10. novembra vēstulē, un ņemot vērā naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas preventīvo raksturu, Komisija uzskata, ka *Kadi* kunga iekļaušana sarakstā ir pamatota sakarā ar viņa saistību ar *Al-Qaida* tīklu.

[..]

(8) Ņemot vērā iepriekš minēto, *Kadi* kungs [..] būtu jāiekļauj I pielikumā.

(9) Šī regula būtu jāpiemēro no 2002. gada 30. maija, ņemot vērā naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas preventīvo raksturu saskaņā ar Regulu [..] Nr. 881/2002 un nepieciešamību aizsargāt to uzņēmēju likumīgās intereses, kuri paļāvās uz [ar Tiesas spriedumu lietā *Kadi*] anulētās regulas likumību."

58 Saskaņā ar apstrīdētās regulas pielikuma 1. pantu Regulas Nr. 881/2002 I pielikums tiek grozīts tādējādi, ka sadaļā "Fiziskās personas" tostarp pievieno šādu ierakstu:

"Yasin Abdullah Ezzedine Qadi (alias a) Kadi, Shaykh Yassin Abdullah, b) Kahdi, Yasin; c) Yasin Al-Qadi). Dzimšanas datums: 23.02.1955. Dzimšanas vieta: Kaira, Ēģipte. Valsts piederība: Saūda Arābijas. Pases nr.: a) B 751550, b) E 976177 (izdota 06.03.2004., derīga līdz 11.01.2009.). Papildu informācija: Džida, Saūda Arābija."

59 Saskaņā ar apstrīdētās regulas 2. pantu šī regula stājas spēkā 2008. gada 3. decembrī un to piemēro no 2002. gada 30. maija.

60 Ar 2008. gada 8. decembra vēstuli Komisija atbildēja uz prasītāja 2008. gada 10. novembra apsvērumiem, norādot, ka tā bija izvērtējusi minētos apsvērumus un salīdzinājusi pamatojuma kopsavilkumu un argumentus, ko šajā jautājumā bija izvirzījis prasītājs. Tā apgalvo, proti, ka:

— nosūtot prasītājam pamatojuma kopsavilkumu un aicinot viņu iesniegt savus apsvērumus, tā ir izpildījusi Tiesas spriedumu lietā *Kadi*;

— Tiesas spriedumā lietā *Kadi* tai nebija likts "nosūtīt papildu pierādījumus", ko bija lūdzis prasītājs;

— tā kā atbilstošajās Drošības padomes rezolūcijās bija iekļauta "preventīva" prasība iesaldēt naudas līdzekļus, kas apstiprinot Nelikumīgi iegūtu naudas līdzekļu legalizēšanas apkarošanas finanšu darba grupas (*FATF*) "III īpašās rekomendācijas par terorisma finansēšanu", minētajai naudas līdzekļu iesaldēšanai, ņemot vēra prasīto pierādījumu līmeni, ir jābūt balstītai uz "saprātīgiem iemesliem vai pamatu, kas ļauj uzskatīt norādīto personu vai organizāciju par teroristu, kurš finansē terorismu vai teroristisku organizāciju";

— tai ir tiesības neņemt vērā prasītāja pret viņu izvirzīto apsūdzību atspēkošanai iesniegtos pierādījumus, un it īpaši tos, kas attiecas uz pret viņu uzsāktās kriminālvajāšanas izbeigšanu Šveicē, Turcijā un Albānijā, jo šie pierādījumi ir saistīti ar "krimināllietām", kuru "prasības pierādījumu jomā atšķiras no [Sankciju komitejas] piemērotajām, kas pēc būtības ir preventīvas".

61 Komisija savu analīzi nobeidza šādi: "līdz ar to, rūpīgi izvērtējot apsvērumus, ko Jūs izklāstījāt 2008. gada 10. novembra vēstulē, Komisija uzskata, [ka] Jūsu vārda iekļaušana sarakstā ir pamatota Jūsu attiecību ar *Al-Qaida* tīklu dēļ[;] pamatojuma izklāsts ir pievienots šai [analīzei]". Komisija tāpat pievienoja apstrīdētās regulas tekstu, atgādināja par iespēju apstrīdēt šo regulu Pirmās instances tiesā un, visbeidzot, vērsa prasītāja uzmanību uz to, ka attiecīgās personas, grupas un organizācijas jebkurā brīdī drīkst iesniegt Sankciju komitejai pieteikumu par svītrošanu no saraksta, precizējot lietderīgo kontaktinformāciju un tīmekļa vietnes adresi, kur prasītājs var iegūt plašāku informāciju.

62 Komisijas 2008. gada 8. decembra vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts ir identisks pamatojuma kopsavilkumam.

Process

63 Šādos apstākļos ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2009. gada 26. februārī, prasītājs cēla šo prasību.

64 Ar atsevišķu dokumentu, kas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītājs iesniedza pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā kārtībā saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantu. Pēc Komisijas uzklausīšanas šis pieteikums tika apmierināts ar Pirmās instances tiesas (septītā palāta) 2009. gada 20. marta lēmumu.

65 Komisija iebildumu rakstam pievienoja Francijas pastāvīgā pārstāvja ANO 2008. gada 22. oktobra vēstuli kopā ar pamatojuma kopsavilkumu, ko bija nosūtījusi Sankciju komiteja (skat. šī sprieduma 52. punktu), un apgalvoja, ka tie ir visi dokumenti, ko tā ir saņēmusi no ANO un uz kuriem ir balstīta apstrīdētā regula.

66 Ar 2009. gada 5. maija un 3. jūlija rīkojumiem, uzklausot lietas dalībniekus, Pirmās instances tiesas septītās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāties lietā, pirmkārt, Eiropas Savienības Padomei un, otrkārt, Francijas Republikai un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei Komisijas prasījumu atbalstam.

67 Ar aktu, kas kancelejā iesniegts 2009. gada 18. novembrī, Komisija iesniedza dokumentu par tiesvedību, kas notiek starp prasītāju un ASV iestādēm *United States District Court for the District of Columbia* (ASV Kolumbijas rajona tiesa). Prasītājs un Padome savus rakstveida apsvērumus par šo dokumentu iesniedza 2009. gada 10. decembrī.

68 Ņemot vērā tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (septītā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

69 Ar 2010. gada 10. jūnija vēstuli prasītājs iesniedza *UK Supreme Court* sprieduma lietā *Ahmed* u.c. kopiju.

70 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, kurus Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 17. jūnija tiesas sēdē. Šīs tiesas sēdes laikā prasītājs iesniedza "devīto ziņojumu, ko izstrādājusi Analītiskā atbalsta un sankciju izpildes uzraudzības grupa, kas, piemērojot Rezolūciju 1526 (2004), izveidota", lai palīdzētu Sankciju komitejai izpildīt savas pilnvaras, kādas tās Drošības padomes priekšsēdētājam nodeva Sankciju komitejas priekšsēdētājs 2009. gada 11. maija

vēstules formā (dokuments Nr. S/2009/245, turpmāk tekstā — "Uzraudzības grupas devītais ziņojums").

Lietas dalībnieku prasījumi

71 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— veikt procesa organizācijas pasākumu saskaņā ar Reglamenta 64. pantu, lai panāktu, ka Komisija publisko "visus dokumentus, kas attiecas uz [apstrīdētās regulas] pieņemšanu";

— atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

72 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

73 Turklāt Komisija uzskata, ka, tā kā prasītāja iekļaušana Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā ir balstīta tikai uz iebildumu rakstam pievienotajiem dokumentiem, Vispārējai tiesai nav, veicot procesa organizācijas pasākumu, jālūdz tos iesniegt.

74 Padome, Francijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste atbalsta Komisijas pirmo prasījumu.

Fakti

75 Prasītājs ir 1955. gadā dzimis Saūda Arābijas pilsonis, biznesmenis un finansists. Viņš atzīst, ka līdz 1998. gadam, kad viņš pārtrauca savu darbību, viņš bija administrators *Muwafaq* fondā, ko viņš apraksta kā labdarības organizāciju, kas reģistrēta Džersijā [*Jersey*].

76 Prasītāja līdzekļi visā Savienībā ir iesaldēti kopš 2001. gada 20. oktobra — sākumā saskaņā ar Regulu Nr. 2062/2001, kas tika pieņemta pēc viņa iekļaušanas Sankciju komitejas sarakstā 2001. gada 17. oktobrī (skat. šī sprieduma 30. un 31. punktu), vēlāk saskaņā ar Regulu Nr. 881/2002 un visbeidzot saskaņā ar apstrīdēto regulu, kas pieņemta pēc tam, kad ar Tiesas spriedumu lietā *Kadi* minētā Regula Nr. 881/2002 daļēji tika atcelta.

77 Prasītājs apgalvo, ka viņš nekad nav bijis saistīts ar terorismu un ka viņš nekad nav sniedzis nekādu atbalstu — finansiālu vai citu — terorismam, vai tas būtu saistīts ar Osamu Bin Ladenu vai citādi. Viņš nekad nav ticis nedz tiesāts, nedz atzīts par vainīgu kāda ar terorismu saistīta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā jebkur pasaulē.

78 Prasītājs piebilst, ka viņš tika iekļauts Sankciju komitejas sarakstā pēc ASV pieprasījuma bez jebkādas izmeklēšanas vai vērtējuma, ko ANO būtu veikusi neatkarīgi, pamatojoties uz ASV pret viņu vērstajiem pieņēmumiem. Vairāki no šiem pieņēmumiem, piemēram, ka prasītājam ir brālis vai ka viņš ir *Dossari* klana biedrs, esot acīmredzami kļūdaini. ASV iestādes tāpat esot balstījušās uz pieņēmumiem, kas izteikti zināmos preses rakstos, citu starpā uz žurnālista Džeka Kellija [*Jack Kelley*] rakstu laikraksta *USA Today* 1999. gada 29. oktobra izdevumā, kurā tostarp tika norādīts, ka *Muwafaq* fonds kalpoja par Osamas Bin Ladena "fasādi". Tomēr izmeklēšanas rezultātā Dž. Kellijs vēlāk bija spiests atkāpties no amata, un 2004. gada 13. aprīlī "USA Today" tīmekļa vietnē tika publicēts labojošs raksts, apstiprinot, ka Dž. Kellijs ir "safabricējis zināmu sensacionālu informāciju" un ka rakstā, uz kuru bija balstījušās ASV iestādes, ir pieļautas vairākas kļūdas.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi

79 Izteicis vairākus ievada apsvērumus par to, kāds pārbaudes tiesā līmenis būtu piemērots šajā gadījumā, prasītājs šīs prasības pamatojumam izvirza piecus pamatus. Pirmais attiecas uz nepietiekamu juridisko pamatu. Otrais, kas ir iedalāms divās daļās, attiecas uz tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Trešais attiecas uz EKL 253. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Ceturtais attiecas uz acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā. Visbeidzot piektais attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu.

80 Vispirms ir jāizvērtē jautājums par to, kāds pārbaudes tiesā līmenis būtu piemērots šajā gadījumā, ko visi lietas dalībnieki pamatoti atzinuši par primāro jautājumu, un tad attiecīgi otrais un piektais prasības pamatu, kuros ir atkārtota to iebildumu būtība, ko Tiesa jau ir izvērtējusi savā spriedumā lietā *Kadi*.

81 Veicot šo vērtējumu, nav jāapmierina prasītāja lūgums veikt procesa organizācijas pasākumu. Proti, nav apstrīdēts, ka Komisija iebildumu raksta pielikumā ir iesniegusi visus dokumentus, kurus ņemot vērā tika pieņemta apstrīdētā regula un uz kuriem var attiekties šis pasākums.

Par to, kāds pārbaudes tiesā līmenis būtu piemērots šajā gadījumā

Lietas dalībnieku argumenti

82 Pirmkārt, prasītājs uzskata par "lietderīgu un vajadzīgu", lai Pirmās instances tiesa šajā gadījumā izmantotu "padziļinātu un precīzu" pārbaudes tiesā līmeni. Šajā ziņā viņš atsaucas uz principiem, kas minēti Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 281. un 326. punktā un ģenerāladvokāta Pojareša Maduru [*Poiares Maduro*] šajā lietā sniegto secinājumu (Krājums, I-6363. lpp.) 45. punktā. Tāpat viņš atsaucas uz "pilnīgas" pārbaudes tiesā līmeni, ko Pirmās instances tiesa ir definējusi savā 2006. gada 12. decembra spriedumā lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome (Krājums, II-4665. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *OMPI*", 154., 155. un 159. punkts), 2008. gada 23. oktobra spriedumā lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome (Krājums, II-3019. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *PMOI I*", 141.–143. punkts) un 2008. gada 4. decembra spriedumā lietā T-284/08 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome (Krājums, II-3487. lpp.; turpmāk

tekstā — "spriedums lietā *PMOI II*", 74. un 75. punkts), lai izvērtētu Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu, kas pieņemti saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001, tiesiskumu.

83 Otrkārt, prasītājs uzskata, ka šajā gadījumā naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu pamatojumam ir vajadzīgi īpaši pārliecinoši pierādījumi šādu iemeslu dēļ:

— šis pasākums, kas ir drakonisks un neierobežots laika vai apmēra ziņā, būtiski apdraud viņa pamattiesības, kam var būt satriecošas sekas (iepriekš minētie ģenerāladvokāta Pojareša Maduru secinājumi Tiesas spriedumam lietā *Kadi*, 47. punkts);

— šis pasākums ir sankcija, kā tas objektīvi izrietot no *FATF* skaidrojošajām piezīmēm, uz kurām atsaucās Komisija, tādā nozīmē, ka tajās viņš publiski iekļauts teroristu vai terorisma partizānu kategorijā;

— viņa īpašumi ir iesaldēti kopš 2001. gada, lai arī šā iesaldēšanas pasākuma saglabāšanai Komisijai par pamatu ir jāņem "pastāvošo vai nākotnes draudu" kritērijs, nevis vienkārši "pagātnes rīcības" kritērijs (spriedums lietā *PMOI I*, 110. punkts).

84 Treškārt, prasītājs uzskata, ka Pirmās instances tiesai ir īpaši uzmanīgi jāizvērtē apstrīdētā regula, jo tā esot pieņemta, lai novērstu būtiskos pamattiesību pārkāpumus, ko ir konstatējusi Tiesa savā spriedumā lietā *Kadi* (it īpaši 334., 358., 369. un 370. punkts; skat. arī spriedumu lietā *PMOI I*, 60.–62. punkts).

85 Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, uzskata, ka ir jānonāk pie taisnīga līdzsvara starp pamattiesībām, efektīvu pārbaudi tiesā, kas pienākas personai, kuras līdzekļi ir iesaldēti saskaņā ar Kopienas pasākumu, un vajadzību apkarot starptautisko terorismu atbilstoši saistošajiem lēmumiem, ko Drošības padome ir pieņēmusi saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu.

86 Šajā ziņā Komisija piedāvā nodalīt divu līmeņu pārbaudi tiesā atkarībā no tā, vai attiecīgais pasākums ietilpst pašas pilnvaru īstenošanā, kas saistīta ar Kopienas diskrecionāro novērtējumu (spriedums lietā *OMPI*, 107. punkts).

87 Pirmo pārbaudes līmeni, ko kvalificē kā "ierobežotu", esot definējusi Pirmās instances tiesa spriedumos lietās *OMPI* un *PMOI*, īstenojot Kopējo nostāju 2001/931 un Regulu Nr. 2580/2001. Tas attiecoties uz to faktu un apstākļu vērtējumu, kas minēti kā attiecīgā naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatojums, tāpat kā uz to pierādījumu un informācijas pārbaudi, uz ko ir balstīts šis vērtējums (spriedums lietā *OMPI*, 154. punkts), tomēr Kopienu tiesa nevar aizstāt savu pierādījumu, faktu un apstākļu, kas pamato šāda pasākuma veikšanu, vērtējumu ar Kopienas iestāžu vērtējumu (spriedums lietā *OMPI*, 159. punkts). Tādējādi tā pārbaudītu tikai, vai ir ievēroti procesuāli un pamatošanas noteikumi, faktu precizitāti pēc būtības, kā arī to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda faktu vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana. Šī ierobežotā pārbaude it īpaši esot piemērojama to piemērotības faktoru vērtējumam, uz ko ir balstīts naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākums.

88 Pretēji prasītāja apgalvotajam šis pirmais ierobežotais pārbaudes tiesā līmenis nav piemērojams tādā lietā kā šī, kurā runa ir par Kopienu tiesību aktu, kas pieņemts saskaņā ar dalībvalstu Padomes 2002. gada 27. maija Kopējā nostājā 2002/402/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus attiecībā uz Osamu Bin Ladenu, organizācijas

Al-Qaida un *Taliban* locekļiem un citām privātpersonām, grupām, uzņēmumiem un vienībām, kuras saistītas ar tiem, un ar ko atceļ Kopējās nostājas 96/746/KĀDP, 1999/727/KĀDP, 2001/154/KĀDP un 2001/771/KĀDP (OV L 139, 4. lpp.), vienbalsīgi izteiktu gribu, lai kopīgi īstenotu individuālās sankcijas, kas ir tieši uzliktas Sankciju komitejas norādītajām personām un organizācijām.

89 Komisija šajā ziņā atgādina, ka, Kopienai īstenojot Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas, ir jāievēro ANO ietvaros parakstītās saistības (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 293. punkts). Līdz ar to saskaņā ar EK līgumu Kopienu iestādēm esot jāpilda Sankciju komitejas lēmumi (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 296. punkts).

90 Tomēr Kopienu tiesām būtu jāpārbauda, vai Kopienas izpildes pasākuma paredzēšana ir saderīga ar EK līguma konstitucionālajiem principiem, tostarp pamattiesībām (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 298.–314. punkts). Tādējādi šis ANO konteksts neattaisnojot "vispārinātu imunitāti pret tiesas pārbaudi" Kopienu tiesību sistēmā, kamēr Sankciju komitejas pārskatīšanas procedūrā netiks nodrošinātas tiesību aizsardzības tiesā garantijas (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 322. punkts *in fine*, 326. un 327. punkts).

91 Pēc Komisijas un valdību, kas iestājušās lietā, domām, pārbaude Tiesā lietās, kurās tiek apstrīdēti Kopienu tiesību akti, ar kuriem īsteno Sankciju komitejas noteiktās sankcijas, līdz šim ir ietvērusi pārbaudi pār to, vai attiecīgā Kopienu iestāde ir ievērojusi procesuālās garantijas (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 336. un 345.–353. punkts). Turpretī Tiesa vēl nav spriedusi par pārbaudes tiesā līmeni, kas būtu piemērojams pamatojumam, uz kuru ir balstīts Kopienas izpildes pasākums. Tādējādi Pirmās

instances tiesai būtu pirmo reizi jānosaka piemērots pārbaudes līmenis, pievērošot īpašu uzmanību starptautiskajam kontekstam, kurā apstrīdētā regula tika pieņemta.

92 Šajā ziņā Komisija uzsver pienākumu, kas saskaņā ar ANO Statūtu 2. panta 5. punktu ir uzlikts visām ANO dalībvalstīm — sniegt šai organizācijai "dažādu palīdzību visās darbībās, ko tā veic saskaņā ar šiem Statūtiem". Turklāt Rezolūcijas 1822 (2008) 8. punktā Drošības padome nesen esot atkārtoti apstiprinājusi pienākumu visām dalībvalstīm īstenot un nodrošināt to sankciju ievērošanu, kas paredzētas Sankciju komitejas sarakstā iekļautajām personām.

93 Tas pats attiecoties uz gadījumu, ja Savienībā Sankciju komitejas lēmumi tiek īstenoti nevis katrā dalībvalstī atsevišķi, bet gan pieņemot Kopienas tiesību aktus saskaņā ar EKL 60. un 301. pantu. Komisija norāda, ka savā spriedums lietā *Kadi* (294. punkts) Tiesa norādīja, ka, īstenojot šo kompetenci, Kopienai ir jāpiešķir īpaša nozīme tam, ka saskaņā ar ANO Statūtu 24. pantu Drošības padome, pieņemot rezolūcijas saskaņā ar šo statūtu VII nodaļu, īsteno galveno atbildību, kas šai starptautiskajai iestādei ir uzlikta miera un drošības uzturēšanai pasaules mērogā un kas minētās VII nodaļas ietvaros "iekļauj tiesības noteikt miera un starptautiskās drošības apdraudējumu, kā arī veikt vajadzīgos pasākumus, lai to saglabātu vai atjaunotu".

94 Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka, paziņojot prasītājam viņa iekļaušanas Regulas Nr. 881/2002 I pielikuma sarakstā iemeslus, Kopiena viņam dod iespēju paziņot savu viedokli un atspēkot pieņēmumus, atbilstoši kuriem viņš ir saistīts ar starptautisko terorismu. Komisijai ir rūpīgi jāizvērtē ieinteresētās personas iesniegtie apsvērumi. Tomēr, ja šī persona vēlas apstrīdēt Sankciju komitejas

pamatojuma kopsavilkuma pamatā esošos pierādījumus, Kopiena nedrīkst vēlāk ar savu šo pierādījumu vērtējumu aizstāt minētās komitejas vērtējumu. Turklāt Kopiena nevar veikt šādu vērtējumu *a posteriori*, jo šos pierādījumus Sankciju komitejai nosūta tikai ANO dalībvalsts.

95 Tiesas sēdē Komisija apstiprināja, pirmkārt, ka viņas rīcībā nav neviena attiecīga pierādījuma. Tie, pēc Komisijas domām, esot jālūdz no ANO dalībvalstīm, kuru rīcībā tie atrodas.

96 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, Komisija, ko atbalsta valdības, kas iestājušās lietā, precizēja, otrkārt, ka rīcības brīvība, kas, viņasprāt, tai ir, lai apstrīdētu Sankciju komitejas vērtējumu, ir īpaši neliela un faktiski ietver tikai pārbaudi pār to, vai nav pieļauta pilnīgi acīmredzama kļūda faktu konstatēšanā vai vērtējumā, piemēram, kļūda attiecībā uz norādīto personu identitāti. Gadījumā, ja izrādītos, ka šāda kļūda ir pieļauta, Komisijai būtu jāsazinās ar Sankciju komiteju, lai šī kļūda tiktu novērsta.

97 Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, uzskata, ka, pievienojoties prasītāja lūgumam ieviest īpašu Kopienas procedūru pierādījumu paziņošanai un vērtēšanai, ANO sankciju sistēma tiktu "iedragāta". Sankciju komitejai, kas ir specializējusies šajā jomā un uz kuru attiecas īpaši konfidencialitātes un ekspertīzes noteikumi, esot tieši uzdots izskatīt īpaši jūtīgos pierādījumus. Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, piebilst, ka, ja pirms izpildes pasākuma paredzēšanas katrai no 192 ANO dalībvalstīm būtu individuāli jāspriež par pieejamajiem pierādījumiem, centralizētā ANO sankciju

sistēma starptautiskā terorisma apkarošanas ietvaros nekavējoties "izkustu" un būtu neiespējami panākt taisnīgu līdzsvaru starp pamattiesību ievērošanu un vajadzību apkarot starptautisko terorismu.

98 Attiecībā uz to, ka Kopienu tiesas pēc Tiesas sprieduma lietā *Kadi* īstenoja konstitucionālo efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, norāda, ka, lai arī šo tiesu kompetencē patiešām ietilpst apstrīdētās regulas pārbaude, pati šī pārbaude ir atkarīga no ierobežotās lomas, kas piešķirta Kopienai, kurai nav uzdevuma pārbaudīt Sankciju komitejas lēmumu vai pieradījumus, kas tiek glabāti tikai Ņujorkā. Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, uzsver arī, ka pilnvaras nolemt, ka persona ir *Al-Qaida* sabiedrotā un ka tādēļ ir jāiesaldē tās īpašumi, lai novērstu terora aktu finansēšanu vai sagatavošanu, tika uzticētas Drošības padomei un ka ir grūti iedomāties svarīgāku un sarežģītāku politisko jomu, kurā būtu jāizdara vērtējums saistībā ar starptautiskās un iekšējās drošības uzturēšanu.

99 Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, uzskata, ka no iepriekš minētā izriet, ka Kopiena kopumā nevar aizstāt savu vērtējumu ar Sankciju komitejas vērtējumu. Sankciju komitejas rīcības brīvība esot bijusi jāievēro ne tikai Kopienas politiskajām iestādēm, bet arī tās tiesām. Šajā gadījumā Vispārējai tiesai tātad esot bijis jāievēro Komisijas lēmums ar pašas vērtējumu neaizstāt Sankciju komitejas vērtējumu, ja vien šis Komisijas lēmums neizrādās acīmredzami kļūdains.

100 Pretējā gadījumā Vispārējā tiesa, pēc Komisijas un valdību, kas iestājušās lietā, domām, varētu saskaņā ar ANO Statūtiem un Kopienu tiesībām uzlikt Savienības dalībvalstīm tieši pretējus pienākumus. Ja Vispārējai tiesai ar savu vērtējumu būtu jāaizstāj Sankciju komitejas vērtējums un jānonāk pie secinājuma, ka persona neatbilst iekļaušanas Regulas Nr. 881/2002 I pielikuma sarakstā nosacījumiem, Savienības

dalībvalstīm — kā ANO dalībvalstīm — tāpat būtu jāīsteno Sankciju komitejas lēmums un vienlaikus tām — kā Savienības dalībvalstīm — būtu pienākums nepiemērot sankcijas. Tomēr Komisija piebilst, ka no ANO Statūtu 103. panta izriet, ka Savienības dalībvalsts nedrīkst atsaukties uz Kopienu tiesībām, lai attaisnotu to pienākumu neizpildi, kas tai paredzēti ANO Statūtos.

101 Visu šo iemeslu dēļ Komisija aicina Vispārējo tiesu izvērtēt, pirmkārt, vai prasītājam patiešām tika piešķirtas tiesības tikt uzklausītam un, otrkārt, vai Komisijas veiktais prasītāja apsvērumu vērtējums ir nesaprātīgs vai tajā ir pieļauta acīmredzama kļūda.

102 Arī Padome apstrīd veidu, kādā prasītājs ir interpretējis Tiesas spriedumu lietā *Kadi*. Prasītājs esot no konteksta izcēlis zināmas teksta daļas un tām piešķīris jēgu, ko Tiesa nebija paredzējusi tām piešķirt. Patiesībā Tiesa, minētā sprieduma 351. punktā konstatēdama, ka nevar pārbaudīt apstrīdētā akta tiesiskumu, neizvērtēja jautājumu par pārbaudes tiesā plašumu un intensitāti, nedz arī sniedza kādu norādi šajā ziņā.

103 Konkrētāk, Padome apgalvo, ka jautājums par to, vai prasītājs ir saistīts ar *Al-Qaida* tīklu vai *Taliban*, ir saistīts ar Sankciju komitejas vērtējumu, kurš ir balstīts uz drošības apsvērumiem un attiecas uz pasākumiem, kas būtu jāveic, lai apkarotu terorismu, pamatojoties uz apkopoto informāciju un datiem.

104 Sava sprieduma lietā *Kadi* 294. punktā Tiesa esot atzinusi, ka šajā jomā primārā loma ir Drošības padomei. Praksē tas nozīmējot, ka Kopienu iestādēm saistošajā Drošības

padomes rezolūcijā iekļautais vērtējums par to, vai pastāv saikne starp personu un *Al-Qaida* tīklu vai *Taliban*, nav jāaizstāj ar savu vērtējumu.

105 Tāpat Padome uzskata, ka šajā gadījumā Vispārējai tiesai būtu jāpiemēro tāda pati pieeja kā tā, ko Kopienu iestādes izmanto, vērtējot sarežģītus un plaši definētus mērķus. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tām tad ir plaša rīcības brīvība un to izvēle ir atceļama tikai tad, ja tās ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai pilnvaru nepareizu izmantošanu (Tiesas 1997. gada 17. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-248/95 un C-249/95 *SAM Schiffahrt* un *Stapf*, *Recueil*, I-4475. lpp., 24. un 25. punkts, un 2006. gada 10. janvāra spriedums lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 80. punkts).

106 Proti, attiecīgais vērtējums šajā gadījumā ir sarežģīts un saistīts ar to pasākumu vērtēšanu, kas ir vajadzīgi starptautiskās un iekšējās drošības nodrošināšanai. Tā veikšanai uzziņu dienestiem ir vajadzīgas prasmes un politiskās spriešanas spējas, kas, pēc Padomes domām, piemīt tikai valdībām.

107 Tas, ka šajā gadījumā vērtējumu veikusi Sankciju komiteja, nevis Kopienu iestādes, neietekmē principa, atbilstoši kuram Kopienu tiesai nav jāaizstāj ar savu vērtējumu kompetento politisko iestāžu vērtējums, būtību un to nemaina. Šajā ziņā Padome uzskata, ka Vispārējā tiesa nevar un tai nevajadzētu veikt vērtējumu pēc būtības, kas cīņas pret terorismu ietvaros, tāsprāt, ietilpst valdību ekskluzīvajā kompetencē.

108 Turklāt tiesas sēdē Padome apgalvoja, ka no Tiesas sprieduma lietā *Kadi* neizriet, ka Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu ierobežota pārbaude tiesā iekļauj pierādījumu kā tādu vērtējumu (atšķirībā no naudas līdzekļu iesaldēšanas pamatojuma ierobežotas pārbaudes). Tas īpaši skaidri izrietot no dažām minētā sprieduma valodu redakcijām, tostarp no angļu un zviedru redakcijām.

109 Tāpat Padome vērš uzmanību uz vispārīgākām sekām, kas var būt prasītāja piedāvātajai padziļinātai pārbaudei Vispārējā tiesā. Tāpat kā Komisija un valdības, kas iestājušās lietā, Padome uzskata, ka šādas pārbaudes dēļ varētu rasties situācija, kurā dalībvalstīm — kā ANO un Savienības dalībvalstīm — būtu konkurējoši pretēji pienākumi.

110 Pēc Padomes domām, ja visas ANO dalībvalstis piemērotu šādu pieeju, uz ANO balstītā sistēma vairs nedarbotos. Padome norāda, ka Tiesa spriedumā lietā *Kadi* uzsvēra Drošības padomes primāro lomu starptautiskā miera un drošības uzturēšanā. Pēc tās domām, prasītāja piedāvātā pieeja apdraudētu Drošības padomes spēju pildīt šo funkciju.

111 Visbeidzot, Padome uzskata, ka Vispārējai tiesai būtu atkārtoti jāapstiprina Drošības padomes primārā loma šajā jomā un jānolemj, ka Kopienu iestādēm vērtējums, kas iekļauts saistošajā saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtajā Drošības padomes rezolūcijā, par to, vai pastāv saikne starp personu un *Al-Qaida* tīklu vai *Taliban*, nav jāaizstāj ar savu vērtējumu.

Vispārējās tiesas vērtējums

112 Vispirms ir jāuzsver, ka saskaņā ar Kopienu Tiesas Statūtu 61. pantu Vispārējai tiesai šajā instancē nav saistoši tiesību jautājumi, kas izskatīti Tiesas spriedumā lietā *Kadi*.

113 Tomēr iestādes un valdības, kas iestājušās lietā, šajā instancē uzstājīgi atkārtoja bažas, kuras tās jau izteica lietā, kurā tika pasludināts Tiesas spriedums lietā *Kadi*, — attiecībā uz risku starptautiskā terorisma apkarošanas gaitā, ieviešot valsts vai reģionālajā līmenī tāda veida pārbaudi tiesā, ko, ņemot vērā Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, aicina ieviest prasītājs, sagraut ANO ieviesto sankciju sistēmu.

114 Patiešām, ja tiek atzīts, ka sankciju uzlikšana privātpersonām principā ietilpst Drošības padomes kompetencē, nevis valstu vai to sistēmu (*smart sanctions*) kompetencē, šāda pārbaude tiesā var iejaukties Drošības padomes prerogatīvās, tostarp saistībā ar noteikšanu, kas rada draudus starptautiskajam mieram un drošībai, konstatēšanu, ka šādi draudi pastāv, un to novēršanas naudas līdzekļu noteikšanu.

115 Konkrētāk, juristu vidū varēja tikt izteiktas zināmas šaubas par Tiesas sprieduma lietā *Kadi* pilnīgu atbilstību, pirmkārt, starptautiskajām tiesībām, un it īpaši ANO Statūtu 25. un 103. pantam, un, otrkārt, EK līgumam un LES, it īpaši EKL 177. panta 3. punktam, 297. un 307. pantam, LES 11. panta 1. punktam un 19. panta 2. punktam (skat. arī LESD 3. panta 5. punktu un 21. panta 1. un 2. punktu, kā arī dalībvalstu valdību konferences Deklarāciju Nr. 13 par kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kas ir Lisabonas

līguma pielikumā un kurā ir uzsvērts, ka "Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm vēl aizvien būs saistoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu noteikumi un, jo īpaši, Drošības padomes un to locekļu galvenā atbildība par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu").

116 Šajā ziņā tika arī apgalvots, ka, lai arī Tiesa sava sprieduma lietā *Kadi* 287. punktā apstiprinājusi, ka Kopienu tiesai EKL 220. pantā paredzētās ekskluzīvās kompetences ietvaros nav jāpārbauda Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemto rezolūciju tiesiskums, tomēr to Kopienas aktu tiesiskuma pārbaudes rezultātā, ar kuriem vienīgi tiek īstenotas šādas rezolūcijas Kopienas līmenī, šajā ziņā šādā rezolūcijā neatstājot nekādu rīcības brīvību, tāpat noteikti tiek pārbaudīts tādējādi īstenotās rezolūcijas tiesiskums, ņemot vērā Kopienu tiesību sistēmas normas un principus.

117 Turklāt sava sprieduma lietā *Kadi* 320.–325. punktā, atbildot uz Komisijas argumentu, atbilstoši kuram, it īpaši ņemot vērā pārskatīšanas procedūras uzlabojumus, kas attiecīgajām privātpersonām un organizācijām dod pieņemamu iespēju tikt uzklausītām Sankciju komitejā, EK līgumā paredzētās pamattiesības tomēr bija pietiekami aizsargātas šīs sistēmas ietvaros, Tiesa katrā ziņā veica pārbaudi tiesā par ANO ieviesto sankciju sistēmas atbilstību EK līgumā paredzētajai pamattiesību aizsardzības tiesā sistēmai. Tiesa minētā sprieduma 322. un 323. punktā it īpaši nosprieda, ka attiecīgā pārskatīšanas procedūra "acīmredzami nesniedz tiesību aizsardzības tiesā garantijas" un ka attiecīgajām personām vai organizācijām nav "patiesas iespējas aizstāvēt savas tiesības".

118 Tāpat, lai arī sava sprieduma lietā *Kadi* 288. punktā Tiesa apgalvoja, ka, ja tiktu taisīts Kopienu tiesas spriedums, kurā tiktu nolemts, ka Kopienu akts, ar kuru īsteno šādu rezolūciju, ir pretrunā augstāka spēka tiesību normai, kas ietilpst Kopienu tiesību

sistēmā, tas nenozīmētu, ka tiktu apstrīdēts šīs rezolūcijas pārākums starptautiskajā līmenī, tomēr tā norādīja, ka šāda sprieduma, atbilstoši kuram attiecīgais Kopienu tiesību akts tiek atcelts, rezultātā šis pārākums noteikti kļūdu neefektīvs Kopienu tiesību sistēmā.

119 Tādējādi, lai arī Tiesa parasti saista Kopienu tiesības ar starptautiskajām tiesībām, ņemot vērā EKL 307. pantu (šajā ziņā skat. 1997. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-124/95 *Centro-Com*, *Recueil*, I-81. lpp., 56.–61. punkts, kurā tika nospriests, ka EK līguma 234. pants (redakcijā pēc grozījumiem — EKL 307. pants) ļauj izdarīt atkāpes pat no primārām tiesībām, kas attiecīgajā gadījumā bija EKL 133. pants), savā spriedumā lietā *Kadi* tā izslēdza iespēju piemērot šo pantu tad, ja runa ir par "brīvības, demokrātijas, kā arī cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanas principu, kas ir nostiprināts LES 6. panta 1. punktā kā Eiropas Savienības pamats" (303. punkts) vai — atbilstoši citam formulējumam — par "principiem, kas ir daļa no pašiem Kopienu tiesību sistēmas pamatiem, kuru starpā ir pamattiesību aizsardzība" (304. punkts). Attiecībā uz šiem principiem tātad Tiesa, šķiet, interpretēja EK līguma konstitucionālās tiesību normas kā pilnīgi neatkarīgas, pārākām starptautiskajām tiesībām — šajā gadījumā ANO Statūtos paredzētajām tiesībām — nepakļautas tiesību sistēmas normas.

120 Visbeidzot, tā kā ANO Statūti ir vienošanās starp valstīm un turklāt Eiropas Ekonomikas zonas līgums, kas parakstīts Romā 1957. gada 25. martā, tika pieņemts pirms šo statūtu pieņemšanas, šo statūtu pielīdzināšana starptautiskam līgumam, kas noslēgts starp Kopienu un vienu vai vairākām valstīm vai starptautiskām organizācijām EKL 300. panta izpratnē, kas veikta Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 306.–309. punktā, lai pamatotu secinājumu, ka to "pārākums Kopienu tiesību jomā neattiecas uz primārajām tiesībām" (308. punkts), ir varējusi izraisīt zināmus jautājumus.

121 Vispārējā tiesa atzīst, ka šī kritika nav nenopietna. Tomēr attiecībā uz tās atbilstību Vispārējā tiesa uzskata, ka tādos apstākļos kā šajā gadījumā, kurā runa ir par tiesību aktu, ko Komisija pieņēmusi, aizstājot agrāku tiesību aktu, ko, izvērtējot apelāciju, kas celta par Pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru prasība atcelt šo tiesību aktu tika noraidīta, atcēlusi Tiesa, pats apelācijas princips un tiesu sistēmas hierarhija, kas ir tā neizbēgamas sekas, tai principā liek neapstrīdēt tiesību jautājumus, kas ir izskatīti Tiesas spriedumā. Tas ir spēkā vēl jo vairāk tad, ja — kā šajā gadījumā — Tiesa ir spriedusi virspalātas sastāvā un acīmredzami vēlējusies pasludināt principa spriedumu. Līdz ar to, ja būtu jāatbild uz iestāžu, ieinteresēto dalībvalstu un juristu uzdotajiem jautājumiem pēc Tiesas sprieduma lietā *Kadi*, tas būtu jādara pašai Tiesai iespējamos nākotnes spriedumos.

122 Pie viena ir jānorāda, ka, lai arī dažas augstākās hierarhijas valsts tiesas ir piemērojušas drīzāk līdzīgu pieeju tai, ko izmantojusi Pirmās instances tiesa savā spriedumā lietā *Kadi* (šajā ziņā skat. *Tribunal fédéral de Lausanne* (Lozannas Federālā tiesa, Šveice) 2007. gada 14. novembra lēmumu lietā 1A.45/2007 *Youssef Mustapha Nada* pret *Secrétariat d'État pour l'Économie* un *House of Lords* (Lordu palāta, Apvienotā Karaliste) un 2007. gada 12. decembra spriedumu lietā *Al-Jedda* pret *Secretary of State for Defence* [2007] *UKHL* 58, kurš tieši ir lietas Nr. 27021/08 *Al-Jedda* pret Apvienoto Karalisti priekšmets, kas tiek izskatīta Eiropas Cilvēktiesību tiesā; turpmāk tekstā — "ECT"), citas, uzskatot, ka Sankciju komitejas iekļaušanas sarakstā sistēma nav saderīga ar pamattiesībām uz efektīvu iespēju vērsties neatkarīgā un objektīvā tiesā, ir drīzāk piemērojušas Tiesas pieeju (šajā ziņā skat. *Cour fédérale du Canada* (Kanādas Federālā tiesa) 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā *Abousfian Abdelrazik* pret *The Minister of Foreign Affairs* un *the Attorney General of Canada* [2009] *FC* 580, kas minēts *UK Supreme Court* (Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa) sprieduma lietā *Ahmed* u.c. 69. punktā).

123 Tomēr šajā gadījumā, ierobežojot pārbaudes tiesā apmēru un intensitāti tādā veidā, kā to piedāvā Komisija un valdības, kas iestājušās lietā (skat. šī sprieduma

86.–101. punktu), un Padome (skat. šī sprieduma 102.–111. punktu), tiktu veikta nevis tāda efektīva pārbaude tiesā, kā prasīts Tiesas spriedumā lietā *Kadi*, bet gan šādas pārbaudes atdarinājums. Tādējādi *de facto* tiktu izmantota Pirmās instances tiesas pieeja tās spriedumā lietā *Kadi*, kuru savā spriedumā par apelāciju Tiesa uzskatīja par tādu, kurā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Vispārējā tiesa uzskata, ka principā Tiesai, nevis Vispārējai tiesai vajadzības gadījumā, ņemot vērā arī lielās neērtības, ko ir minējušas iestādes un valdības, kas iestājušās lietā, ir jāveic šādas pārmaiņas judikatūrā, ja tai tas šķiet pamatoti.

124 Protams, kā norāda Komisija un Padome, savā spriedumā lietā *Kadi* Tiesa arī atgādināja, ka Kopienas kompetences ir jāīsteno, ievērojot starptautiskās tiesības (291. punkts), ka ANO ietvaros parakstītās saistības ir jāievēro starptautiskā miera un drošības jomā tad, kad Kopiena, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, pieņemot Kopienu tiesību aktu, ievieš Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas (293. punkts), ka, īstenojot šo pēdējo minēto kompetenci, Kopienai ir jāpievērš īpaša uzmanība apstāklim, ka saskaņā ar ANO Statūtu 24. pantu šādu Drošības padomes rezolūciju pieņemšana ir galvenais šīs starptautiskās institūcijas pienākums, lai pasaules mērogā nodrošinātu mieru un drošību, kas minētās VII nodaļas kontekstā iekļauj tiesības noteikt starptautiskā miera un drošības apdraudējumu, kā arī veikt vajadzīgos pasākumus, lai tos saglabātu vai atjaunotu (294. punkts), un ka, izstrādājot pasākumus Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas īstenošanai, Kopienai ir pienācīgi jāņem vērā attiecīgās rezolūcijas redakcija un mērķi, kā arī attiecīgās saistības, kas izriet no ANO Statūtiem un kas ir saistītas ar šādu īstenošanu (296. punkts).

125 Tomēr Tiesa savā spriedumā lietā *Kadi* papildus arī ir norādījusi, ka Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas īstenošanai ir jānotiek saskaņā ar noteikumiem, kas šajā ziņā ir piemērojami katras ANO dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā (298. punkts), ka principi, kas regulē starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no ANO, neparedz, ka apstrīdētās regulas iekšējā tiesiskuma kontrole attiecībā uz pamattiesībām ir izslēgta tā apstākļa dēļ, ka ar šo aktu tiek īstenota šāda rezolūcija (299. punkts), ka šāda tiesību akta imunitātei pret tiesas pārbaudi nav atrodams nekāds pamatojums arī EK līgumā (300. punkts), ka tās katra Kopienu akta spēkā esamības pārbaude, ievērojot pamattiesības, ir jāuzskata par tādas konstitucionālās garantijas izpausmi tiesību kopienā, kas izriet no EK līguma kā autonomas tiesību sistēmas, kuru nevar apdraudēt "starptautisks nolīgums" (316. punkts), un ka tādēļ "Kopienu tiesām atbilstoši tām EK līgumā piešķirtajai kompetencei principā pilnībā ir jāpārbauda visu Kopienas aktu tiesiskums, ievērojot pamattiesības, kas ir neatņemama daļa no Kopienu vispārējiem tiesību principiem, tostarp tiesiskums tādiem Kopienas aktiem, ar kuriem [..] īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtās Drošības padomes rezolūcijas" (326. punkts).

126 Tieši tādēļ Vispārējā tiesa galu galā uzskata, ka šajā gadījumā — kā sava sprieduma lietā *Kadi* 326. un 327. punktā nosprieda Tiesa — tai "principā ir pilnībā" jāpārbauda apstrīdētās regulas tiesiskums, ievērojot pamattiesības, nepiešķirot minētajai regulai nekādu imunitāti pret tiesas pārbaudi tādēļ, ka tās mērķis ir īstenot atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas.

127 Tādējādi tā tam ir jābūt vismaz tik ilgi, kamēr pārskatīšanas procedūras, ko īsteno Sankciju komiteja, acīmredzami nenodrošinās efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā

Tiesa to lika noprast sava sprieduma lietā *Kadi* 322. punktā (šajā ziņā skat. arī iepriekš minētos ģenerāladvokāta Pojareša Maduru secinājumus minētajā lietā, 54. punkts).

128 Tomēr sava sprieduma lietā *Kadi* 323.–325. punktā Tiesas šajā ziņā izteiktie apvērumi tostarp par kontaktpunktu, šobrīd ir pilnībā spēkā, pat ņemot vērā "ombuda biroju", kura izveide principā tika nolemta Rezolūcijā 1904 (2009) un kas tika iecelts pavisam nesen. Būtībā Drošības padome joprojām neuzskata par lietderīgu izveidot neatkarīgu un objektīvu starptautisku tiesu, kas būtu pilnvarota lemt — gan tiesiski, gan faktiski — par prasībām, kuras celtas pret individuālajiem lēmumiem, ko pieņēmusi Sankciju komiteja. Turklāt nedz kontaktpunkta mehānisms, nedz ombuda birojs neliek apstrīdēt principu, atbilstoši kuram personas svītrošanai no Sankciju komitejas saraksta ir vajadzīga komitejas vienprātība. Turklāt pierādījumu, ko var atklāt ieinteresētajai personai, izvēle joprojām ietilpst pilnīgā tās valsts rīcības brīvībā, kas ir piedāvājusi iekļaut šo personu Sankciju komitejas sarakstā, un neviens mehānisms nenodrošina, ka ieinteresētā persona saņems pietiekamu informāciju, lai tā varētu lietderīgi sevi aizstāvēt (un pat ne to, ka tā zinās, kura valsts ir lūgusi to iekļaut Sankciju komitejas sarakstā). Vismaz šo iemeslu dēļ kontaktpunkta un ombuda izveide nav pielīdzināma tiesību efektīvi vērsties tiesā saistībā ar Sankciju komitejas lēmumiem nodrošināšanai (šajā ziņā skat. arī *UK Supreme Court* sprieduma lietā *Ahmed* u.c. 77., 78., 149., 181., 182. un 239. punktā izklāstītos apsvērumus un tos, kas minēti Uzraudzības grupas devītā ziņojuma III punktā).

129 Šādos apstākļos Kopienu tiesas veikta pārbaude attiecībā uz Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem var tikt kvalificēta kā efektīva tikai tad, ja tā netieši attiecas uz pašas Sankciju komitejas vērtējumiem pēc būtības, kā arī uz to pamatā esošajiem pierādījumiem (šajā ziņā skat. arī *UK Supreme Court* spriedumu lietā *Ahmed* u.c., 81. punkts).

130 It īpaši attiecībā uz tās pārbaudes tiesā apmēru un intensitāti, kas ir jāveic Vispārējai tiesai, Komisija apgalvo, ka spriedumā lietā *Kadi* Tiesa nav spriedusi par šo jautājumu (skat. šī sprieduma 91. punktu). Tāpat Padome apgalvo, ka Tiesa šo jautājumu nav nedz izvērtējusi, nedz arī sniegusi mazākās norādes šajā ziņā (skat. šī sprieduma 102. un 108. punktu).

131 Šie argumenti ir acīmredzami kļūdaini.

132 Pirmkārt, ilgas spriešanas rezultātā paziņodama, ka attiecīgais tiesiskums "principā ir pilnībā jāpārbauda" un tas ir jāīsteno "atbilstoši [Kopienu tiesām] EK līgumā piešķirtajai kompetencei" (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 326. punkts), un turklāt skaidri noraidīdama Pirmās instances tiesas pieņēmumu, ka attiecīgajam tiesību aktam būtu jābūt piemērojamai "imunitātei pret tiesas pārbaudi" tādēļ, ka ar to tikai īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtās Drošības padomes rezolūcijas (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 327. punkts), Tiesa — tieši otrādi — ir sniegusi pilnīgi skaidras norādes par to, kādam principā ir jābūt šīs pārbaudes apmēram un intensitātei.

133 Otrkārt, sava sprieduma lietā *Kadi* 336. punktā Tiesa secināja, ka šai pārbaudei tostarp ir jāattiecas uz tā pamatojuma tiesiskumu, uz kuru apstrīdētais Kopienu tiesību akts ir balstīts. Tomēr no judikatūras, kas minētajā 336. punktā norādīta kā šā secinājuma pamatojums (skat. it īpaši Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 462. punkts), izriet, ka šā pamatojuma tiesiskuma pārbaude tostarp iekļauj apstrīdētā tiesību akta pamatotības pārbaudi, kā arī iespējamo kļūdu, kas tajā varētu tikt pieļautas, pārbaudi.

134 Treškārt, sava sprieduma lietā *Kadi* 342.–344. punktā Tiesa uzsvēra, ka, lai arī primāri apsvērumi, kas saistīti ar drošību vai Kopienas un tās dalībvalstu starptautisko attiecību īstenošanu, var būt šķērslis zināmas informācijas paziņošanai ieinteresētajām personām, tomēr, runājot par efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa ievērošanu, tas nenozīmē, ka tādi ierobežojošie pasākumi kā apstrīdētajā regulā paredzētie vispār nav pārbaudāmi Kopienu tiesā, ja tiek apgalvots, ka to pamatā esošais tiesību akts attiecas uz valsts drošību un terorismu. Līdzīgā gadījumā Kopienu tiesai, veicot pārbaudi tiesā, ir jāīsteno tehnika, kas ļauj līdzsvarot leģitīmās drošības problēmas, kas ir saistītas ar attiecīgā akta pieņemšanai vērā ņemtās informācijas iegūšanas veidu un avotiem, no vienas puses, un vajadzību piešķirt lietas dalībniekam iespēju izmantot procesuālos noteikumus.

135 Tādējādi no šiem Tiesas sprieduma lietā *Kadi* punktiem, kā arī tajos iekļautās atsauces uz EKT 1996. gada 15. novembra spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti (*Recueil des arrêts et décisions*, 1996-V, 131. punkts) skaidri izriet, ka Tiesa bija iecerējusi "principā pilnībā pārbaudīt" ne tikai apstrīdētā tiesību akta šķietamo pamatotību, bet arī pierādījumus un informāciju, uz ko ir balstīti vērtējumi, kas izklāstīti šajā tiesību aktā.

136 Turklāt izmeklēšanas grupa to tā arī bija sapratusi, jo tās devītā ziņojuma 19. punktā ir norādīts, ka spriedumā lietā *Kadi* Tiesa uzskatīja, ka Savienības ievēroto procedūru sankciju piemērošanai dēļ tika apdraudētas ieinteresēto personu pamattiesības "tiktāl, ciktāl viņām netika paziņots par pierādījumiem, kas bija viņiem piemēroto ierobežojošo pasākumu pamatā, un ka tātad tās nebija varējušas īstenot savas tiesības uz aizstāvību".

137 Turklāt lietā, kas attiecas uz Regulā Nr. 2580/2001 paredzētajām sankcijām, Tiesa nesen apstiprināja, ka iespēja veikt "pienācīgu pārbaudi tiesā" par Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākuma tiesiskumu pēc būtības, kuras mērķis ir tostarp "pārbaudīt faktus, kā arī pierādījumus un informāciju, kas norādīta tās pamatojumam", ir obligāta, lai nodrošinātu taisnīgu līdzsvaru starp prasībām apkarot starptautisko terorismu un brīvību un pamattiesību aizsardzību (Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-550/09 *E* un *F*, Krājums, I-6213. lpp., 57. punkts).

138 Ceturtkārt, ir jānorāda, ka liela daļa Tiesas izklāstīto iemeslu, pārbaudot prasītāja pamatus, kas attiecas uz viņa tiesībām uz aizstāvību un uz efektīvu pārbaudi tiesā, ir gandrīz identiski pārņemta Pirmās instances tiesas pamatojumā, kas izklāstīts saistībā ar tādu līdzvērtīgu pamatu izvērtēšanu, ko prasītājs izvirzīja lietā, kurā tika pasludināts spriedums lietā *OMPI*. Tādējādi tostarp Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 336., 340., 342.–346., 348., 349., 351. un 352. punktā ir pārņemts vismaz atbilstošais sprieduma lietā *OMPI* 129., 128., 133., 156., 158., 160.–162., 165., 166. un 173. punkts. No minētā ir jāsecina, ka, pārņemdama Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *OMPI* izklāstītā pamatojuma — saistībā ar apgalvotajiem tiesību uz aizstāvību un efektīvu pārbaudi tiesā pārkāpumiem — lielāko daļu, Tiesa apstiprināja un atbalstīja Pirmās instances tiesas lietā, kurā tika pasludināts spriedums lietā *OMPI*, veiktās pārbaudes tiesā līmeni un intensitāti.

139 Attiecībā uz pienācīgu pārbaudes tiesā līmeni un intensitāti šajā gadījumā tātad šajā lietā ir jāpiemēro Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *OMPI*, kā arī tālākajā, šī sprieduma 82. punktā minētajā, judikatūrā noteiktie principi tiesvedības jomā, kas attiecas uz šī sprieduma 32.–35. punktā minēto pasākumu veikšanu.

140 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sprieduma lietā *OMPI* 153. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Kopienas lēmuma par naudas līdzekļu iesaldēšanu tiesiskuma pārbaudi tiesā paredz EKL 230. panta otrā daļa, saskaņā ar kuru Kopienu tiesas kompetencē ir spriest par prasībām sakarā ar kompetences neesamību, būtisku formas prasību pārkāpumu, EK līguma vai jebkura ar tā piemērošanu saistīta noteikuma pārkāpumu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu.

141 Sprieduma lietā *OMPI* 159. punktā, sprieduma lietā *PMOI I* 137. punktā, sprieduma lietā *PMOI II* 55. punktā un 2009. gada 30. septembra sprieduma lietā T-341/07 *Sison*/Padome (Krājums, I-3625. lpp.) 97. punktā Pirmās instances tiesa atzina, ka kompetentajai Kopienu iestādei ir liela rīcības brīvība attiecībā uz faktiem, kas ir jāņem vērā, uz EKL 60., 301. un 308. panta pamata paredzot ekonomiskas un finansiālas sankcijas saskaņā ar kopējo nostāju, kas pieņemta KĀDP ietvaros. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, uz kuriem šādi lēmumi ir balstīti.

142 Tomēr, lai arī Pirmās instances tiesa atzīst, ka kompetentajai Kopienu iestādei ir liela rīcības brīvība šajā jomā (sprieduma lietā *PMOI I* 138. punkts, sprieduma lietā *PMOI II* 55. punkts un iepriekš minētā sprieduma lietā *Sison*/Padome 98. punkts), tas nenozīmē, ka Pirmās instances tiesai nebūtu jāpārbauda, kā šī iestāde ir interpretējusi atbilstošos datus. Kopienu tiesai ir tostarp ne tikai jāpārbauda iesniegto pierādījumu precizitāte pēc būtības, to ticamība un saskanība, bet arī tas, vai šie pierādījumi veido atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, izvērtējot situāciju, un vai tie pamato no tiem izdarītos secinājumus. Tomēr šīs pārbaudes ietvaros tai nav ar savu vērtējumu par to, kas ir piemērojams, jāaizstāj kompetentās Kopienu iestādes vērtējums (pēc analoģijas skat. Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-525/04 P Spānija/*Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

143 Turklāt sprieduma lietā *OMPI* 154. punktā (skat. arī spriedumu lietā *PMOI II*, 74. punkts) Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Kopienas lēmuma par naudas līdzekļu iesaldēšanu tiesiskuma pārbaude tiesā iekļauj to faktu un apstākļu izvērtēšanu, kuri tiek minēti šā lēmuma pamatojumā, tāpat kā to pierādījumu un informācijas pārbaudi, uz ko ir balstīts šis vērtējums, kā turklāt Padome to skaidri atzina savos procesuālajos rakstos lietā, kurā tika taisīts Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedums lietā T-306/01 *Yusuf* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (Krājums, II-3533. lpp.) (skat. šī sprieduma 225. punktu). Vispārējai tiesai tāpat ir jānodrošina tiesību uz aizstāvību un pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana, kā arī — attiecīgā gadījumā — tas, lai kompetentās Kopienu iestādes izņēmuma kārtā šo tiesību neievērošanai minētie vispārējo interešu apsvērumi būtu pamatoti.

144 Sprieduma lietā *OMPI* 155. punktā (skat. arī spriedumu lietā *PMOI II*, 75. punkts) Pirmās instances tiesa norādīja, ka šajā gadījumā šī pārbaude ir obligāta īpaši tādēļ, ka tā ir vienīgā procesuālā garantija, kas ļauj nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp starptautiskā terorisma apkarošanas prasībām un pamattiesību aizsardzību. Tā kā ierobežojumi, ko kompetentas Kopienu iestādes piemēroja ieinteresēto personu tiesībām uz aizstāvību, ir jālīdzsvaro ar stingru tiesas neatkarīgu un objektīvu pārbaudi (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood IFSC*, Krājums, I-3813. lpp., 66. punkts), Kopienu tiesai ir jābūt pilnvarām pārbaudīt Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu tiesiskumu un pamatotību, un nevar celt iebildumus saistībā ar kompetentās Kopienu iestādes izmantoto pierādījumu un informācijas noslēpumu vai konfidencialitāti.

145 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa sprieduma lietā *PMOI II* 73. punktā piebilda, ka Padomei nav tiesību pamatot savu lēmumu par naudas līdzekļu iesaldēšanu ar kādas dalībvalsts nosūtīto informāciju vai pierādījumiem, kuri iekļauti lietas materiālos, ja šī dalībvalsts nevēlas atļaut šīs informācijas nosūtīšanu Kopienu tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šī lēmuma tiesiskumu. Sprieduma lietā *PMOI II* 76. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka Padomes un Francijas iestāžu atteikuma dēļ pat tikai un vienīgi

Pirmās instances tiesai nosūtīt informāciju, ar ko ir pamatots attiecīgajā gadījumā apstrīdētais tiesību akts, Pirmās instances tiesa nevarēja pārbaudīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu. Sprieduma lietā *PMOI II* 78. punktā Pirmās instances tiesa secināja, ka šādos apstākļos tika apdraudētas prasītāja pamattiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā.

146 Sprieduma lietā *OMPI* 156. punktā Pirmās instances tiesa šajā ziņā tāpat uzsvēra, ka, lai arī ECT atzīst, ka konfidenciālas informācijas izmantošana var izrādīties nepieciešama tādēļ, ka ir skarta valsts drošība, tas vien, viņasprāt, tomēr nenozīmē, ka valsts iestāžu rīcība netiks pārbaudīta iekšējās tiesās tikai tāpēc, ka tās apgalvo, ka lieta skar valsts drošību un terorismu (skat. iepriekš minēto ECT spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, 131. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2003. gada 12. marta spriedumu lietā Nr. 46221/99 *Öcalan* pret Turciju, *Recueil des arrêts et décisions* nav publicēts, 106. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 Sprieduma lietā *OMPI* 158. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka saistībā ar izskatāmo prasību tai nav jāieņem nostāja atsevišķajā jautājumā par to, vai prasītājs un/vai tā advokāti var saņemt informāciju par pierādījumiem un informāciju, kas, iespējams, ir konfidenciāla, vai arī par to, vai to var paziņot tikai Pirmās instances tiesai saskaņā ar īpašu procedūru, kas ir jānosaka, lai aizsargātu attiecīgās sabiedriskās intereses, vienlīdz piešķirot ieinteresētajām personām pietiekamu tiesību aizsardzības tiesā pakāpi.

148 Šiem pastāvīgajiem apsvērumiem judikatūrā pēc sprieduma lietā *OMPI* ir jāpievieno daži apsvērumi, kas balstīti uz tādu naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu būtību un sekām kā šajā gadījumā esošie, ņemot vērā to pagaidu raksturu.

149 Proti, šie pasākumi ir īpaši ierobežojoši personām, kurām tie ir piemēroti. Līdz šim prasītāja līdzekļi un citi īpašumi ir bijuši uz nenoteiktu laiku iesaldēti gandrīz desmit gadus, un viņš tos nevar izmantot, nesaņemot no Sankciju komitejas atļauju piemērot atkāpi. Sava sprieduma lietā *Kadi* 358. punktā Tiesa jau norādīja, ka prasītāja ierobežojums izmantot īpašumtiesības viņa līdzekļu iesaldēšanas pasākuma dēļ, ņemot vērā šā pasākuma vispārējo piemērojamību un apstākli, ka tas ir ticis piemērots kopš 2001. gada 20. oktobra, ir uzskatāms par ievērojamu. Savā spriedumā lietā *Ahmed* u.c. (60. un 192. punkts) *UK Supreme Court* savukārt uzskatīja, ka nebūtu pārmērīgi apgalvot, ka tādējādi sarakstā iekļautās personas ir valsts iestāžu "ieslodzītie": viņu pārvietošanās brīvība ir būtiski ierobežota, jo viņiem nav pieejami savi līdzekļi, un naudas līdzekļu iesaldēšanas ietekme uz viņiem pašiem un viņu ģimenes locekļiem var būt nomācoša.

150 Varētu pat jautāt, vai, ņemot vērā, ka ir pagājuši gandrīz desmit gadi kopš prasītāja naudas līdzekļu sākotnējās iesaldēšanas, nebūtu jāapstrīd Pirmās instances tiesas sprieduma lietā *Kadi* 248. punktā veiktais vērtējums, kas būtībā ir pārņemts Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 358. punktā, atbilstoši kuram naudas līdzekļu iesaldēšana ir nodrošināšanas līdzeklis, kas atšķirībā no konfiskācijas neapdraud ieinteresēto personu īpašumtiesību uz to finanšu aktīviem pašu būtību, bet tikai to izmantošanu. Tas pats attiecas uz Drošības padomes apgalvojumu, kas vairākkārt ir ticis atgādināts, tostarp tās Rezolūcijā 1822 (2008), — atbilstoši kuram attiecīgajiem pasākumiem "ir preventīvs raksturs un tie nav atkarīgi no iekšējām krimināltiesībām". Cilvēka dzīves griezumā desmit gadi patiešām ir pietiekams ilgums, un jautājums par attiecīgo pasākumu kvalificēšanu par preventīviem vai represīviem, nodrošināšanas vai konfiskācijas, civiltiesiskiem vai krimināltiesiskiem līdzekļiem, tomēr šķiet atklāts (šajā ziņā skat. arī Uzraudzības grupas devīto ziņojumu, 34. punkts). Tāpat uzskata arī ANO Augstais komisārs cilvēktiesību jautājumos, kurš 2009. gada 2. septembra ziņojumā ANO ģenerālasamblejai ar nosaukumu "Report [..] on the protection of human rights and

fundamental freedoms while countering terrorism" (dokuments Nr. A/HRC/12/22, 42. punkts) norāda:

"Tā kā individuālie lēmumi par iekļaušanu sarakstā pašlaik nav ierobežoti laikā, to dēļ pagaidu īpašumu iesaldēšana var kļūt pastāvīga, kas savukārt sankcijas bardzības dēļ var būt pielīdzināms krimināls odam. Pastāv risks, ka šī situācija pārsniedz ANO mērķa — apkarot šīs personas radīto terorisma risku — sasniegšanai nepieciešamo. Turklāt nav vienotības pierādījumu un procedūru standartu jautājumā. Tas rada nopietnas problēmas cilvēktiesību jomā, jo visi lēmumi krimināllietās ir jāpieņem vai nu tiesām, vai arī jāpastāv iespējai tos pārbaudīt tiesās."

151 Lai arī šā jautājuma apspriede pārsniedz šā strīda robežas, kas noteiktas ar prasības pieteikumā izklāstītajiem pamatiem, Vispārējā tiesa uzskata, ka tādu naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu kā šajā gadījumā pilnīgas un kārtīgas pārbaudes tiesā princips ir pamatots vēl arī tādēļ, ka šie pasākumi būtiski un ilgstoši skar ieinteresēto personu pamattiesības, ja apstiprina pieņēmumu, kas izteikts Tiesas spriedumā lietā *Kadi* un atbilstoši kuram šādiem tiesību aktiem nav piemērojama nekāda imunitāte pret tiesas pārbaudi tikai tādēļ, ka to mērķis ir īstenot Drošības padomes saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu pieņemtās rezolūcijas.

152 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus un to dēļ, ir jāturpina ar otrā un piektā pamata vērtējumu.

Par otro pamatu, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību un uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

153 Prasītājs, kurš tostarp atsaucas uz Tiesas spriedumu lietā *Kadi* (336., 337., 346. un 352. punkts), iepriekš minētajiem ģenerāladvokāta Pojareša Maduru secinājumiem minētajam spriedumam (52. punkts) un spriedumiem lietās *OMPI* (138. un 144. punkts), *PMOI I* (131. un 176. punkts) un *PMOI II* (56. un 73. punkts), uzstāj, ka tiesībām tikt uzklausītam administratīvajās iestādēs un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir pamattiesību raksturs naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu paredzēšanas kontekstā. Viņš norāda, ka Kopienu iestādes nav ievērojušas šīs tiesības lietās, kurās tika pasludināti šie spriedumi (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 334., 345., 346. un 348.–352. punkts; iepriekš minētie ģenerāladvokāta Pojareša Maduru secinājumi minētajam spriedumam, 55. punkts; spriedumi lietā *OMPI*, 165. un 173. punkts; lietā *PMOI I*, 177.–186. punkts, un lietā *PMOI II*, 41. un 44. punkts).

154 Prasītājs piebilst, ka Kopienu iestāžu pienākuma paziņot par faktiem, pierādījumiem un lietas materiālos iekļauto informāciju, pamatojoties uz kuru tika pieņemts lēmums par naudas līdzekļu iesaldēšanu, nozīmīgumu izceļ tiesas pārbaudes šajā jautājumā pati būtība. Viņaprāt, Vispārējai tiesai ir jābūt pilnvarām veikt pilnu un efektīvu pārbaudi par faktu, pierādījumu un informācijas, kas ir lēmuma par iekļaušanas Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā pamatā, precizitāti pēc būtības, lai izlemtu, vai šā lēmuma pieņemšanai pastāv saprātīgi iemesli un pietiekami pierādījumi un vai ir pieļauta kļūda vērtējumā.

155 Prasītājs uzskata, ka, pieņemot apstrīdēto regulu, Komisija no jauna smagi pārkāpusi pienākumus, kas ir skaidri izklāstīti Tiesas spriedumā lietā *Kadi*, un spriedumos lietās *OMPI*, *PMOI I* un *PMOI II*.

156 Pirmkārt, neraugoties uz Tiesas spriedumu lietā *Kadi* (352. punkts), nedz Regulā Nr. 881/2002, nedz apstrīdētajā regulā neesot paredzēta kārtība, kādā ir viņam jāpaziņo par pierādījumiem, uz kuriem ir balstīts lēmums par viņa īpašumu iesaldēšanu, vai kādā viņš varētu formulēt savus apsvērumus attiecībā uz šiem pierādījumiem.

157 Otrkārt, pamatojuma kopsavilkuma nosūtīšana prasītājam vien nevar saprātīgi tikt uzskatīta par lietas taisnīgas izskatīšanas un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā prasībām atbilstošu. Pamatojuma kopsavilkumā esot vairāki vispārīgi apgalvojumi par prasītāju, kam nav pamatojuma, kas ir neskaidri un neprecīzi. Tam neesot pievienots neviens pierādījums šo smago apsūdzību pamatojumam. Šādos apstākļos prasītājs nevarot atspēkot viņam izvirzītās apsūdzības un lietderīgi paziņot savu viedokli, atbildot uz to. It īpaši:

— pamatojuma kopsavilkumā esot norādīts, ka prasītājs "atbilst iekļaušanas [ANO sarakstā] kritērijiem", bet nav norādīts, kādiem šo kritēriju aspektiem viņš atbilst [šajā ziņā skat. Rezolūcijas 1822 (2008) 2. punktu]; līdz ar to prasītājs nezinot, vai tiek uzskatīts, ka viņš ir piedalījies *Al-Qaida*, *Taliban* vai citas grupas darbībā, tās ir organizējis vai atbalstījis;

— saskaņā ar pamatojuma kopsavilkumu prasītājs esot bijis nozīmīgs akcionārs bankā, kurā "iespējams, tika organizētas sanāksmes, lai sarīkotu uzbrukumu ASV ēkai Saūda Arābijā"; nav nevienas norādes attiecībā uz šo uzbrukumu, ēku, datumu, šo

sanāksmju faktisko saturu, apgalvoto saikni ar *Al-Qaida* vai arī apgalvoto prasītāja iesaistīšanos;

— saskaņā ar pamatojuma kopsavilkumu prasītājs esot iecēlis Al-Ajadi amatā *Muwafaq* fondā un Al-Ajadi esot "rīkojies saskaņoti" ar Osamu Bin Ladenu; nav precizēta nedz apgalvoto saskaņoto rīcību būtība, nedz iemesli, kādēļ apgalvotā saikne ar Al-Ajadi pamato prasītāja īpašumu iesaldēšanas saglabāšanu; prasītājam šķiet, ka Al-Ajadi un prasītājs abi ir iekļauti Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā savstarpējās saistības dēļ; prasītājs uzskata, ka tas, ka persona ir iekļauta minētajā sarakstā tikai tādēļ, ka tai, iespējams, ir saikne ar citu personu, ir pilnīgi apļveida argumentācija;

— saskaņā ar pamatojuma kopsavilkumu prasītājam esot "piederējušas vairākas sabiedrības Albānijā, kas nodeva naudas līdzekļus ekstrēmistiem vai uzticēja tiem amatus, kuras esot kontrolējušas attiecīgo sabiedrību naudas līdzekļus"; netika sniegta nekāda informācija par sabiedrībām, līdzekļiem, datumu, ekstrēmistiem vai apgalvoto prasītāja iesaistīšanos; prasītājs uzsver, ka izmeklēšanas par viņa darbību Albānijā beigās pret viņu vērstā izmeklēšana krimināllietā šajā valstī tika izbeigta pierādījumu trūkuma dēļ;

— pamatojuma kopsavilkumā, lietojot gandrīz identiskus terminus, ir tikai pārņemti un atkārtoti daži iemesli, ko norādīja ASV Finanšu ministrijas *Office of Foreign Assets Control* jeb *OFAC* (Ārvalstu kapitāla kontroles birojs), lai iesaldētu prasītāja īpašumus ASV.

158 Esot būtiski, lai prasītājam tiktu izklāstīti aspekti, ko viņam pārmet Komisija, lai viņam būtu pienācīga iespēja uz tiem atbildēt un attīrīt savu vārdu. Prasītājs norāda, ka katru reizi, kad viņam tika dota nozīmīga iespēja paziņot savu viedokli un apstrīdēt pierādījumus, viņš to bija darījis sekmīgi. Piemēram, izmeklēšana krimināllietā, kas pret viņu veikta Šveicē, tika izbeigta 2007. gada decembrī pēc vairāk nekā sešus gadus ilgas padziļinātas izmeklēšanas. Līdzīgas izmeklēšanas Turcijā un Albānijā esot tikušas izbeigtas pēc tam, kad to gaitā tika parādīts, ka nav iemeslu pret viņu uzsākt kriminālvajāšanu.

159 Prasītājs arī uzskata, ka viņu attaisnojošajiem pierādījumiem ir būtiska nozīme un ka Komisija ne tikai nedrīkstēja tos neņemt vērā, bet tai tie bija arī individuāli jāizvērtē un jāpieņem pamatots lēmums jautājumā par to, vai, ņemot vērā šos pierādījumus, pastāv pārliecinoši pierādījumi, kas pamatotu viņa naudas līdzekļu iesaldēšanas saglabāšanu. Turklāt prasītājs apgalvo, ka Komisija nevar neņemt vērā pierādījumus tādēļ, ka krimināllietā izmantotie fakti var tikt pakļauti "dažādām prasībām pierādījumu jomā". Viņaprāt, pierādījumu prasības ir pilnīgi piemērotas tādiem naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem kā šajā gadījumā pastāvošie.

160 Turklāt pamatojuma kopsavilkums neļaujot nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo tajā nav pietiekamas informācijas, lai tiesai ļautu noteikt, vai lēmums par viņa naudas līdzekļu iesaldēšanas saglabāšanu ir tiesisks un balstīts uz neatspēkojamiem pierādījumiem par apgalvotajiem pastāvošajiem vai nākotnes draudiem no viņa puses, vai tas ir balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai arī to, vai fakti ir precīzi pēc būtības.

161 Treškārt, prasītājs apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi un piemērojusi Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, savā 2008. gada 8. decembra vēstulē uzskatīdama, ka kritēriji, kas ir piemērojami lēmumam par naudas līdzekļu iesaldēšanu, ir tie, kas ir izklāstīti *FATF* "III īpašo rekomendāciju par terorisma finansēšanu" skaidrojošajā piezīmē,

proti, vai pastāv "saprātīgi iemesli vai saprātīgs pamats, kas ļauj uzskatīt norādīto personu vai organizāciju par teroristu, personu, kura finansē terorismu vai teroristisku organizāciju".

162 Pēc prasītāja domām, Tiesa patiesībā ir nospriedusi, ka Kopienu iestādes nevar paredzēt naudas līdzekļu iesaldēšanu tikai tādēļ, ka uzskata (un vēl mazāk tādēļ, ka ANO uzskata), ka pastāv "saprātīgi iemesli" vai "saprātīgs pamats", kas ļauj kādu turēt aizdomās vai kaut ko domāt, nesniedzot ieinteresētajai personai pierādījumus šo aizdomu vai pārliecības pamatojumam. Tādējādi Kopienu iestādes nevarot vienkārši izmantot ANO formulēto apsūdzību kopsavilkumu ASV apsūdzību pārstrādātajā redakcijā, bet tām ir pašām jāsniedz "nopietni un ticami pierādījumi", "precīza informācija vai [..] lietas materiāli" un "īpaši un konkrēti iemesli", kādēļ naudas līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota. Tām tāpat būtu jāļauj ieinteresētajai personai "pilnībā uzzināt" faktus un apstākļus, kas pamato viņa īpašumu iesaldēšanu, pierādījumus un informāciju, uz kuru šī iesaldēšana ir balstīta, un pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai ir pieļauta kļūda pēc būtības. Šajā gadījumā nekas no minētā neesot ticis iesniegts pat pēc tam, kad prasītājs bija skaidri lūdzis pieeju faktiem un pierādījumiem, uz ko ir balstīti pamatojuma kopsavilkumā formulētie apgalvojumi.

163 Ceturtkārt, Komisija esot kļūdaini mēģinājusi pamatot savu pieeju, atsaucoties uz naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu "preventīvo raksturu", kas, viņasprāt, pamato tās atteikumu publiskot prasītājam pierādījumus, uz ko ir balstīts tās lēmums par viņa īpašumu iesaldēšanas saglabāšanu. Saskaņā ar Tiesas spriedumu lietā *Kadi* atbilstošais konteksts ir nevis šāda pasākuma "preventīvais" raksturs, bet gan tā apgrūtinošais raksturs un smagums, kā arī būtisks ieinteresētās personas pamattiesību apdraudējums, kam būtu jāsniedz lielāka, nevis mazāka procesuāla aizsardzība. Iepriekš minētās *FATF* "III īpašo rekomendāciju par terorisma finansēšanu" skaidrojošās piezīmes

2. punktā turklāt esot atzīts, ka rekomendēto naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu mērķi ir ne tikai preventīvi, bet arī sodoši.

164 Piektkārt, vienīgie apstākļi, kuros Tiesa paredz, ka iestādes var būt tiesīgas nepubliskot pierādījumus par šāda veida pasākumiem, esot "primāri apsvērumi, kas skar drošību vai Kopienas un tās dalībvalstu starptautiskās attiecības", kuriem pretrunā var būt "dažu elementu paziņošana ieinteresētajām personām un arī to uzklausīšana par šiem elementiem" (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 342.–344. punkts).

165 Šie apstākļi šajā gadījumā neesot norādīti. It īpaši Komisija neesot norādījusi nekādu ticamu iemeslu, kādēļ Francijas pastāvīgā pārstāvja ANO vēstules publiskošana vai jebkādu citu pierādījumu pret prasītāju publiskošana kaitētu Savienības starptautiskajām attiecībām.

166 Komisija atbild, ka saskaņā ar tiesībām tikt uzklausītam prasītājam tika dota iespēja sniegt savus argumentus apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras laikā. Pamatojuma kopsavilkums, ko Sankciju komiteja nosūtīja Francijas pastāvīgajam pārstāvim ANO un ko viņš pārsūtīja Komisijai, esot nosūtīts prasītājam un viņa advokātiem nākamajā dienā, un tāpat viņam esot tikusi sniegta iespēja izteikt savu viedokli un iesniegt savus apsvērumus pēc būtības. Prasītājs uz to esot atbildējis ar 2008. gada 10. novembra vēstuli. Pēc viņa apsvērumu rūpīgas izvērtēšanas Komisija esot pieņēmusi lēmumu iekļaut viņa vārdu Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā. Šī regula kopā ar vēstuli esot pa pastu tikusi nosūtīta prasītājam un viņa advokātiem.

167 Turklāt, tā kā prasītājs patiešām ir ticis uzklausīts administratīvā procesa laikā, viņam atbilstoši tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā esot bijušas visas iespējas apstrīdēt apstrīdētās regulas pamatojumu šīs prasības ietvaros.

168 Attiecībā uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu arī Padome uzskata, ka Komisija apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras laikā esot izlabojusi procesuālos trūkumus, ko spriedumā lietā *Kadi* bija konstatējusi Tiesa, nosūtīdama prasītājam visus pierādījumus pret viņu, proti, vienīgo pamatojuma kopsavilkumu, kas viņam ļāva lietderīgi paziņot savu viedokli šajā ziņā, un pienācīgi ņemdama vērā šo viedokli.

169 Tādēļ Padome uzskata, ka pārskatītās procedūras ir ļāvušas gan Vispārējai tiesai izpildīt savu uzdevumu — veikt pārbaudi tiesā —, gan ievērot viņa tiesības uz efektīvu iespēju vērsties tiesā.

170 Padome piebilst, ka papildu procesuālās garantijas, ko pēc Tiesas sprieduma lietā *Kadi* šajā gadījumā īstenojusi Komisija, atbilst tām, ko Tiesa pati bija īstenojusi pēc sprieduma lietā *OMPI*. Tomēr Pirmās instances tiesa šīs garantijas esot apstiprinājusi spriedumā lietā *PMOI I*. Padome nekonstatē nekādu faktisku vai juridisku atšķirību, kas varētu likt Vispārējai tiesai nonākt pie atšķirīga secinājuma šajā gadījumā.

Vispārējās tiesas vērtējums

171 Veicot "principā pilnīgu" pārbaudi tiesā par apstrīdētās regulas tiesiskumu, ņemot vērā pamattiesības (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 326. punkts), un tā kā šai regulai nav piemērojama nekāda "imunitāte pret tiesas pārbaudi" (Tiesas spriedums lietā *Kadi*, 327. punkts), no Komisijas un Padomes izvirzītajiem argumentiem un skaidrojumiem — tostarp sākotnējo apsvērumu par to, kāds pārbaudes tiesā līmenis būtu piemērots šajā gadījumā, ietvaros — acīmredzami izriet, ka prasītāja tiesības uz aizstāvību tika "ievērotas" tikai formāli un šķietami, jo Komisija patiesībā uzskatīja, ka tai ir cieši saistošs Sankciju komitejas vērtējums, un tādēļ nevienā brīdī nebija paredzējusi to apstrīdēt, ņemot vērā prasītāja apsvērumus.

172 Tādēļ Komisija nav pienācīgi ņēmusi vērā ieinteresētās personas izteikto viedokli, neraugoties uz apstrīdētās regulas preambulas 4.–6. apsvērumā apgalvoto, tādējādi prasītājs nebija varējis lietderīgi darīt zināmu savu viedokli.

173 Turklāt Komisijas veiktajā procedūrā pēc prasītāja lūguma saņemšanas viņam netika sniegta nekāda — pat mazākā — pieeja pret viņu izvirzītajiem pierādījumiem. Patiesībā, neraugoties uz ieinteresētās personas skaidru lūgumu, šī pieeja tai tika atteikta, nekādi nelīdzsvarojot šīs personas intereses ar vajadzību aizsargāt attiecīgās informācijas konfidencialitāti (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 342.–344. punkts).

174 Šādos apstākļos daži informācijas fragmenti un neskaidri apgalvojumi, kas iekļauti pamatojuma kopsavilkumā, ir acīmredzami nepietiekami, lai ļautu prasītājam efektīvi atspēkot viņam izvirzītās apsūdzības saistībā ar viņa apgalvoto līdzdalību teroristiskās darbībās.

175 Tas pats attiecas arī uz kā īpaši nozīmīgu, bet ne izsmeļošu piemēru minamu apgalvojumu, ka prasītājs esot tās Bosnijas bankas akcionārs, kurā "iespējams" notika sanāksmes, kas bija veltītas uzbrukuma ASV ēkai Saūda Arābijā sagatavošanai, kurš citādi nav pamatots un tādēļ nekādi nevar tikt atspēkots.

176 Šis secinājums atbilst tam, pie kura nonāca ECT savā 2009. gada 19. februāra spriedumā lietā *A*. u.c. pret Apvienoto Karalisti (*Recueil des arrêts et décisions* vēl nav publicēts). Minētajā spriedumā ECT atgādināja, ka, ja personai tiek atņemta brīvība tādēļ, ka pastāv saprātīgi iemesli, lai uzskatītu, ka tā ir izdarījusi pārkāpumu, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 5. panta 4. punktā garantētais procesa taisnīgums paredz, ka šai personai tiek piešķirta iespēja lietderīgi apstrīdēt pret viņu izvirzītos apgalvojumus, kas parasti nozīmē, ka viņai tiek paziņoti visi pret viņu izvirzītie fakti. ECT tāpat atgādināja ierobežojumus, kas var tikt piemēroti tiesībām uz to, ka tiek paziņoti visi atbilstošie pierādījumi, ja pastāv būtiskas sabiedriskās intereses konfidencialitātes saglabāšanā, piemēram, lai aizsargātu viegli ievainojamus lieciniekus vai informācijas avotus, — ar nosacījumu, ka attiecīgā persona saglabā iespēju lietderīgi apstrīdēt šos apgalvojumus. ECT tātad katrā atsevišķajā gadījumā izvērtēja, vai informācija un pierādījumi, kas ir nosūtīti prasītājiem, bija pietiekami, lai īstenotu tiesības uz aizstāvību, un secināja, ka ECPAK 5. panta 4. punkts ir ticis pārkāpts gadījumos, kad nekonfidenciālu informāciju veidoja tikai vispārīgi pieņēmumi un kad valsts tiesa bija balstījusies tikai vai kā uz noteicošo faktoru uz slepeniem dokumentiem. Tādējādi gadījumā, kad nekonfidenciālos pierādījumos pret dažiem prasītājiem tika iekļauti precīzi apgalvojumi, piemēram, par skaidri noteiktu telekomunikāciju iekārtu iepirkumu, par šāda vai citāda dokumenta piederēšanu, kas attiecas uz iespējamiem teroristiem, kuri ir konkrēti nosaukti vārdā, un par tikšanos ar šādiem iespējamiem teroristiem divās konkrētās vietās un datumos, ECT uzskatīja, ka attiecīgie apgalvojumi bija pietiekami detalizēti, lai ieinteresētajām personām ļautu tos lietderīgi apstrīdēt. Turpretī gadījumā, kad dažiem prasītājiem galvenokārt tika pārmests, ka viņi ievāca naudas līdzekļus, kas bija paredzēti ar *Al-Qaida* saistītajām teroristiskajām organizācijām, un kad no nekonfidenciālas informācijas par viņiem izrietēja, ka lielas summas tika pārskaitītas uz bankas kontu un ka krāpšanas dēļ bija iespējams savākt naudas līdzekļus, bet fakti, kas it kā pierādot saikni starp savākto naudu un terorismu, no prasītājiem tika slēpti, ECT uzskatīja, ka viņi nevarēja patiesi apstrīdēt pret viņiem izvirzītos iebildumus. Tāpat gadījumā, kad nekonfidenciāliem

pierādījumiem pret dažiem prasītājiem, kas galvenokārt bija koncentrēti uz ieinteresēto personu iespējamo piederību ar *Al-Qaida* saistītajām radikālo islāmistu organizācijām, bija ļoti vispārīgs raksturs un pret viņiem izvirzītie fakti lielākoties bija iekļauti slepenos dokumentos, ECT uzskatīja, ka ieinteresētās personas nevarēja lietderīgi apstrīdēt pret viņiem izvirzītos apgalvojumus.

177 Šā gadījuma faktiem piemērojot kritērijus, kas ir identiski tādējādi ECT piemērotajiem, ir acīmredzams, ka, ņemot vērā prasītājam nosūtīto pamatojuma kopsavilkumu vien, viņš nevarēja lietderīgi apstrīdēt nevienu no pret viņu izvirzītajiem apgalvojumiem. Pirmās instances tiesa šajā ziņā skaidri atzīst, ka šī sprieduma 157. punktā apkopotie prasītāja apsvērumi un argumenti ir pamatoti.

178 Tāpat ir nozīmīgi, ka Komisija nav nekādi nopietni papūlējusies, lai atspēkotu prasītāju attaisnojošos faktus — tajos retajos gadījumos, kad pret viņu izvirzītie apgalvojumi bija pietiekami precīzi, lai viņam ļautu saprast, kas viņam tiek pārmests.

179 Līdz ar to apstrīdētā regula tika pieņemta, pārkāpjot prasītāja tiesības uz aizstāvību.

180 Turklāt prasītāja iespēja pārskatīšanas procedūras ietvaros tikt uzklausītam Sankciju komitejā, lai panāktu svītrošanu no šīs komitejas saraksta, acīmredzami nevar kompensēt viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpumu (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 319.–325. punkts, un iepriekš minētos Pojareša Maduru secinājumus šim spriedumam, 51. punkts).

181 Turklāt, tā kā prasītājam nebija ne mazākās iespējas lietderīgi piekļūt pret viņu izvirzītajai informācijai un pierādījumiem un ņemot vērā Kopienu tiesu jau konstatētās attiecības starp tiesībām uz aizstāvību un tiesībām uz efektīvu iespēju vērsties tiesā, prasītājs, ņemot vērā minētos pierādījumus, nav varējis apmierinošos apstākļos aizstāvēt savas tiesības Kopienu tiesā, tādēļ ir jākonstatē arī minēto tiesību uz efektīvu iespēju vērsties tiesā pārkāpums (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 349. punkts).

182 Tāpat ir jākonstatē, ka šis pārkāpums netika kompensēts šīs prasības ietvaros. Proti, tā kā saskaņā ar principiālo nostāju, ko ieņēma Komisija un atbalstīja valdības, kas iestājušās lietā, nekāda šāda veida informācija vai pierādījumi Kopienu tiesā nevar tikt pārbaudīti, šīs iestādes nav izvirzījušas nevienu pierādījumu šajā jautājumā (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 350. punkts). Turklāt, lai arī Komisija saistībā ar šo prasību ir ņēmusi vērā norādes Tiesas spriedumā lietā *Kadi*, ir jāatzīst, ka šī iestāde nav sniegusi nekādas norādes par pierādījumiem pret prasītāju.

183 Vispārējā tiesa tātad var vienīgi konstatēt, ka tā nespēj pārbaudīt apstrīdētās regulas tiesiskumu, tādējādi šā paša iemesla dēļ ir jāsecina, ka šajā gadījumā netika ievērotas prasītāja pamattiesības uz efektīvu iespēju vērsties tiesā (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 351. punkts).

184 Tātad ir jānospriež, ka apstrīdētā regula tika pieņemta, nesniedzot patiesas garantijas par informācijas un pierādījumu pret prasītāju paziņošanu vai par viņa iespēju tikt lietderīgi un faktiski uzklausītam šajā sakarā, un līdz ar to ir jāsecina, ka šī regula tika pieņemta saskaņā ar procedūru, kuras laikā tiesības uz aizstāvību netika ievērotas, kā rezultātā arī efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips tika pārkāpts (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 352. punkts).

185 Visbeidzot, attiecībā uz Padomes argumentu, ka papildu procesuālās garantijas, ko pēc Tiesas sprieduma lietā *Kadi* šajā gadījumā īstenojusi Komisija, atbilst tām, ko Tiesa pati bija īstenojusi pēc sprieduma lietā *OMPI* un ko Pirmās instances tiesa apstiprināja spriedumā lietā *PMOI I*, ir jābilst, ka tajā netiek ievērotas dziļas procesuālās atšķirības starp abām minētajām Kopienu naudas līdzekļu iesaldēšanas sistēmām.

186 Proti, attiecīgo Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas sistēmu lietās, kurās tika pasludināti spriedumi *OMPI* un *PMOI I*, raksturo divu līmeņu — valsts un Kopienas — process (spriedums lietā *OMPI*, 117. punkts). Šajā sistēmā tiesības uz aizstāvību vispirms tiek faktiski nodrošinātas valsts procesa līmenī, kurā ieinteresētajai personai ir jādod iespēja lietderīgi paziņot savu viedokli par pierādījumiem pret viņu (spriedums lietā *OMPI*, 119. punkts), ko pārbauda valsts tiesas vai — vajadzības gadījumā — ECT (spriedums lietā *OMPI*, 121. punkts). Tieši šīs tiesību uz aizstāvību garantijas, kas pastāv valsts līmenī, ar efektīvu pārbaudi tiesā atbrīvo Kopienu iestādes no jebkāda pienākuma no jauna paredzēt tādas pašas garantijas Kopienas līmenī (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *OMPI*, 121.–125. punkts).

187 Atšķirībā no šīs pirmās sistēmas Kopienas naudas līdzekļu iesaldēšanas sistēmu šajā gadījumā, lai arī tai tāpat ir divu līmeņu process — ANO un Kopienas —, raksturo tas,

ka procedūras Sankciju komitejā ietvaros netiek garantētas tiesības uz aizstāvību ar efektīvu pārbaudi tiesā (skat. šī sprieduma 127. un 128. punktu). Līdz ar to — pretēji tam, kas tika nospriests lietā *OMPI*, — Kopienu iestādēm ir jānodrošina, lai šādas garantijas tiktu ieviestas un īstenotas Kopienas līmenī (šajā ziņā skat. arī iepriekš minētos Pojareša Maduru secinājumus Tiesas spriedumam lietā *Kadi*, 54. punkts).

188 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka abas otrā pamata daļas — attiecīgi par tiesību uz aizstāvību un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu — ir pamatotas (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 353. punkts).

Par piekto pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

189 Prasītājs, kurš atsaucas uz Tiesas spriedumu lietā *Kadi* (283., 284., 355., 358., 360., 362., 369. un 370. punkts), apgalvo, ka ilguma dēļ viņa īpašumtiesību apdraudējums, kas izriet no apstrīdētās regulas, ir vēl lielāks nekā tas, kas izriet no Regulas Nr. 881/2002, par kuru bija runa lietā, kurā tika pasludināts minētais spriedums.

190 Viņš apgalvo, ka šādos apstākļos apstrīdētajā regulā paredzētie ierobežojumi nav pamatoti, jo šī regula tika pieņemta bez jebkādām tāda veida garantijām, ko Tiesa ir uzskatījusi par Kopienu tiesību pamatprasībām, un tā nav balstīta uz pārliecinošiem pierādījumiem, bet gan uz vienkāršiem apgalvojumiem.

191 Atsaucoties tostarp uz Tiesas sprieduma lietā *Kadi* 355., 366., 369. un 370. punktu, Komisija apgalvo, ka šīs lietas apstākļi atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika pasludināts minētais spriedums. Pirmkārt, sarakstē ar prasītāju Komisija esot atgādinājusi, ka Sankciju komitejas sarakstā iekļautajām personām ir iespēja tieši vērsties ANO kontaktpunktā Ņujorkā, norādot kontaktējamā dienesta adresi un tīmekļa vietnes adresi, kas ļauj iegūt vairāk informācijas. Otrkārt, Komisija esot devusi prasītājam iespēju aizstāvēt savas intereses Savienības iestādēs. Tādējādi Komisija uzskata, ka ir pareizi piemērojusi Tiesas noteikto procedūru.

Vispārējās tiesas vērtējums

192 No otrā pamata vērtējuma izriet, ka apstrīdētā regula tika pieņemta, nesniedzot nekādas patiesas garantijas, kas prasītājam ļautu izklāstīt savus argumentus kompetentajām iestādēm situācijā, kurā viņa īpašumtiesību ierobežojums, ņemot vērā, ka viņam piemērotais iesaldēšanas pasākums ir vispārpiemērojams, ir kvalificējams kā būtisks (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 92. punkts, un Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 369. punkts).

193 Līdz ar to ir jāsecina, ka šīs lietas apstākļos tādu ierobežojošu pasākumu piemērošana prasītājam, kas iekļauti Regulā Nr. 881/2002 tādēļ, ka viņš ir iekļauts šīs regulas

I pielikumā esošajā sarakstā, kas īstenots ar apstrīdēto regulu, ir uzskatāma par viņa īpašumtiesību nepamatotu ierobežojumu (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 93. punkts, un Tiesas spriedumu lietā *Kadi*, 370. punkts).

194 Tādējādi prasītāja iebildumi par samērīguma principa pārkāpumu attiecībā uz apdraudējumu, ko viņa pamattiesībām uz īpašuma ievērošanu sniedz apstrīdētā regula, ir pamatoti (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu lietā *Hassan*, 94. punkts).

195 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem, izriet, ka apstrīdētā regula ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju, un pārējie prasības pamati nav jāizvērtē.

Par tiesāšanās izdevumiem

196 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem.

197 Atbilstoši šā paša reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Padome, Francijas Republika un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2008. gada 28. novembra Regulu (EK) Nr. 1190/2008, ar kuru 101. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Jasinu Abullā Kadi;

2) Eiropas Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina arī J. A. Kadi tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Savienības Padome, Francijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Forwood Moavero Milanesi Schwarcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 30. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas un tiesvedības priekšvēsture ..... II - 5183

Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūti un EK līgums ..... II - 5184

Drošības padomes pasākumi pret starptautisko terorismu ..... II - 5186

Pirmās instances tiesas un Tiesas spriedumi lietā Kadi ..... II - 5195

Notikumi pēc Pirmās instances tiesas un Tiesas spriedumiem lietā Kadi ..... II - 5199

Process ..... II - 5206

Lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 5208

Fakti ..... II - 5209

Juridiskais pamatojums ..... II - 5210

Ievada apsvērumi ..... II - 5210

Par to, kāds pārbaudes tiesā līmenis būtu piemērots šajā gadījumā ..... II - 5211

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5211

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5221

Par otro pamatu, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību un uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu ..... II - 5236

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5236

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5243

Par piekto pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu ..... II - 5248

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5248

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5249

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 5250